

K t

3385/1

821.163.6-2

120170003

COBISS •

Emil Filipčič

ŽUPNIK

OSEBE

ŽUPNIK	82 let
Dr. MIRKO KEGLER	87 let
MARK	60 let
ATANAS	80 let
ADOLFUS	51 let
UPRAVNIK	102 leti
JANKO	54 let
JOŽKO	50 let
BORIS	50 let
TONE	22 let
MITJA	57 let
RIKO	49 let
LOJZE	51 let
MAGDA	77 let
KARLINCA	20 let
JOHANCA	49 let

Upokojena policista, železničar, vsi trije po 82 let.

Kuhinja v stanovanju srednjega srednjega razreda. Karlinca in Johanca pospravljata z mize krožnike, vilice, nože in do polovice odpito steklenico vina.

JOHANCA: Koliko let je zdaj že minilo, odkar si umrla, Karlinca?

KARLINCA: Čakaj, da malo pomislim, dvaintrideset let.

JOHANCA: Dvaintrideset let! Pa si čisto taka kot takrat, ko si jih imela dvajset. A veš, večkrat sem razmišljala, posebno potem, ko sem prišla v štirideseta, da si imela srečo.

KARLINCA: Ja, nič se nisem spremenila.

JOHANCA: Jaz pa sem se, oh, ne glej me, Karlinca, lepo te prosim! Vem, da sem se spremenila, vidim, kako me gledaš. Pa hodim občasno v lepotni salon, kadar imam denar, seveda, zvečer si redno umivam obraz s kostanjevim mlekom, dala sem si popraviti zobe, se pravi imam protezo, samo še trije so moji, čakaj, ta krožnik daj sem gor, to je Magdin krožnik.

KARLINCA: Magda je še živa? Koliko pa je zdaj stara?

JOHANCA: Sedeminsedemdeset.

KARLINCA: Pa kaj stanuje tukaj pri nas?

JOHANCA: Oh, to je splošno znana skrivnost. Naš ata in Magda sta zdaj zaljubljenca, veš, to je grande amore, hodita pod roko po cesti in se ljubčkata, zraven pa on že čisto senilen, ona pa sklerotična. Ata sedi v tisti svoji klopi v parlamentu in spi! In potem začne smrčati! Televizija pa vse to snema.

Poslanci imajo solzne oči, vsa dvorana si zatiska usta z dlanjo, predsednik se smeje, fotografi se smejejo, ampak naš ata je nedotakljiv! In Magda ni nič boljša. Veš, kaj mi je zadnjič naredila? Priteče sem v kuhinjo in vpije: Johanca, Johanca, pridi gledat, v kopalnici je v banji stoenka. Na, sem si rekla, zdaj smo pa fertik, čavknjena je, pa tudi meni se je mešalo v glavi, za hip sem res pomislila, da je v kopalnici stoenka, saj veš, tisti avto, zastava 101, grem tja in pogledam v banjo, in veš, kaj je bilo? Stonoga!

KARLINCA: Kako pa to, da je naš ata postal poslanec?

JOHANCA: Saj je tudi Janko poslanec! Oba sta v isti stranki. Veš, po vojni se je vse spremenilo, ata je nenadoma postal nekakšen heroj, po vseh časopisih je pisalo, da se je že leta sedemdeset boril za staro pravdo proti jugoslovanski državi, Slovenska nacionalna stranka ga je povabila v svoje vrste, na volitvah so dobili zadostno število glasov za vstop v parlament in naš ata je postal poslanec, najstareši poslanec v parlamentu! In najbolj priljubljen, tako med ljudmi kot tudi med poslanci.

KARLINCA: Koliko pa je zdaj star?

JOHANCA: Sedeminosemdeset jih ima.

KARLINCA: O, Marija. Ja, ampak ...

JOHANCA: Kaj?

KARLINCA: Ali veliko zasluži?

JOHANCA: Bajno zasluži.

KARLINCA: Ampak, kako potem ... Ta zofa je ravno tako oguljena, kot je bila, ko sem še živel, oziroma še bolj je oguljena, miza je ista, še jedilni pribor je isti, vse je enako revno.

JOHANCA: Rekla sem ti, da je senilen! Meni ne da niti tolarja, vse spravlja v štumfe! Za hude čase. Karlinca, jaz živim kot cerkvena miš! No, nekaj je naredil. Odkupil je stanovanje Putrihovich v pritličju in tam zdaj živiva midva s sinom. Krasen fant, Ludvik mu je ime.

KARLINCA: Sina imaš?! Se spomniš, kako sta z Adolfusom svoje čase razglašala, da se ne bosta nikoli poročila in da ne bosta imela otrok?

JOHANCA: Ah, Adolphus ... Osemindesetega sva se poročila in že čez leto se nama je rodil sin. Bili smo srečni, res, Karlinca, ta razpadla družinica je nekaj najlepšega, kar sem v življenju imela. Adolphusu so objavili prvo knjigo, dosegel je velik uspeh, sprejeli so ga v društvo književnikov, dobil je status svobodnega umetnika in s tem tudi socialno zavarovanje, jaz pa sem delala v knjižnici, knjižničarka sem postala, veš, potem sem naredila še bibliotekarski izpit, sprehajala sva se po poteh ob Savi in potiskala pred sabo voziček, sonce je sijalo, reka se je lesketala z zlatim sijem, lepo je bilo.

KARLINCA: In kaj je bilo potem?

JOHANCA: Po dveh letih sva se ločila. Zaužil je halucinogeno drogo in hodil v pižami po Krajski Gori, to pa je bilo zame preveč, res, Karlinca.

KARLINCA: Adolphus?! Nikdar si ne bi mislila, saj je bil vedno proti mamilom, morali smo ga siliti, da je spil kozarec vina, res čudno. Saj še cigaret ni kadil.

JOHANCA: Spremenil se je, vsi se spreminjamo. Zdaj popiva po cele mesece, kadi, pa ne le cigarete, tudi marihuano kadi, in ravno zadnjič mi je prav ponosno povedal, da je kadil tudi heroin, pa tudi kokain je že poskusil. Vsega tega je kriva njegova mama, ona ga je uničila. A veš, da še zdaj živi pri njej, ona pa ima po njegovem očetu polkovniku kar čedno penzijo in s tem mu daje potuho. Nič ne rečem, včasih zasluži zajetne vsote, ampak to je na vsake kvatre enkrat, potem pa spet po cele mesece ne zasluži nič. Da si ne boš mislila, kadar ima denar, ga zmeraj prinese meni in Ludviku, zelo ga ima rad, to mi je bilo zmeraj najbolj všeč pri njem, ampak ta prekleti alkohol ...

KARLINCA: Kaj pa - - - Mark še pije?

JOHANCA: Mark je popolnoma zapit. Zdaj je predstojnik Patološkega inštituta, ata mu je zrihtal. Nič ne dela, že deset let ni stopil za secirno mizo, sedi v svoji pisarni in ga lucka. In filozofske knjige bere, Schopenhauerja, Nietzscheja, od naših pa najbolj obraja Urbančiča. Včasih nas tukaj po cele ure mori s temi tipi. Veš, s kom se zdaj družijo? Z Mitjo, Rikotom in Lojzetom. Vsako popoldne se odpeljejo v neko zakotno gostilno na obrobju Ljubljane in tam tarokirajo, igrajo biljard in ročni nogomet, in, jasno, namečejo se ga, kot opice. Saj se spomniš Mitje in onih dveh, pogrebci so bili, no, Mitja je zdaj upravnik pokopališča, ata mu je zrihtal, brž ko je prišel v parlament.

KARLINCA: To pa mi je všeč, da ne secira več. Takrat, ko sem se obesila, sem se najbolj bala, da me bo ravno on seciral.

JOHANCA: Karlinca, ali bi rada videla, kaj jaz zdaj delam za svoj vsakdanji kruh?

KARLINCA: Kaj pa delaš?

JOHANCA: Z računalnikom delam.

KARLINCA: Kaj pa je to?

JOHANCA: Nov izum. Takrat, leta sedemdeset, ga še nismo poznali ali pa nismo vedeli zanj. Tipkovnico ima tako kot pisalni stroj, ampak nad tipkovnico je ekran, tak kot majhna televizija, ti tipkaš in se lahko pogovarjaš s katerimkoli človekom na svetu, ki ima računalnik!

KARLINCA: Ah, tega pa že ne verjamem.

JOHANCA: Pridi, greva k meni v pritličje, ti bom pokazala, kako funkcionira.

KARLINCA: No, me prav zanima.

/Stopita proti vratom, a tisti trenutek se le-ta s treskom odprejo in noter plane Janko z okrvavljenimi usti./

JANKO: Pizda! Prekleta pizda pokvarjena! Jaz ga bom ubil, prasca umazanega! O mater vola, o mater vola, jebemu mater, zob se mi maje!

JOHANCA: Janko! Kaj se je zgodilo?

JANKO: En kreten me je užgal po gobcu! Popolnoma brez veze! Spodaj, pred vašo hišo. Hodim zamišljen po cesti, pa mi pride nasproti en tip in me užge direktno na gobec, da se mi je vse zabliskalo! Ko sem prišel k sebi, tipa že ni bilo več. Jebemti, jaz ga bom razčefukal!

JOHANCA: Janko, saj to je grozno!

JANKO: Seveda je grozno, to niso ljudje, to so živali! Jaz bom telefoniral Bandlju, takoj, kar lepo zdajle, ne, najprej bom telefoniral Zmagotu, da se konzultiram, če lahko iz tega kaj izvlečemo za stranko.

/Gre k telefonu in začne vrteti številke./

KARLINCA: Johanca, kaj je bilo?

JOHANCA: Osovražen je med ljudmi, preveč vpije za govorniškimi pultom v parlamentu in dela ekscese, zadnjič je vpil na vratarja v Operi, fotograf Slovenskih novic je to zabeležil in ...

JANKO: Servus, Cvetežar tukaj, daj mi Zmagota, prosim. Kako? Ni ga? Ja kje pa je? Ja, ja, točno, točno, sem pozabil. Poslušaj, mene je nekdo pred hišo doktorja Keglerja užgal na gobec! Zamišljen hodim po cesti, Zmago me je napizdil, da se premalo angažiram proti paktu NATO, in zdaj sem gruntal, ali ima prav ali ne, ti, nasproti mi pride tip in me užge direktno na gobec! In potem pobegne! Si predstavljaš? Poslušaj, kdo je tam, koliko vas je. Poslušaj, organiziraj sestanek in prediskutirajte, kaj bi se iz tega dalo narediti. Jaz grem takoj zdajle k zobozdravnici, čao.

Johanca, umit se grem.

/Odide v kopalnico./

KARLINCA: Janko ima sive lase, to se mi zdi tako smešno, saj je isti, kot je bil nekdanj, tudi ti si ista, ampak vseeno vas je malo čudno videti.

JOHANCA: Karlinca, prosim te, ne govori o tem, kaj drugega govori.

KARLINCA: Kdo pa je ta Zmago?

JOHANCA: Jelinčič, saj ga poznaš iz baletne šole.

KARLINCA: Zmago Jelinčič!

JOHANCA: Ja, on. Zdaj je predsednik Slovenske nacionalne stranke, SNS.

In seveda poslanec v parlamentu. V opoziciji je.

KARLINCA: Pišuka ... Bil je edini, ki me je lahko dvignil nad glavo, predebela sem bila za balerino, nisem imela postave za balerino.

JOHANCA: Baletno šolo pa si vseeno naredila.

/Zvonec pri vhodnih vratih./

Kdo pa je zdaj to?

/Odide odpret. Karlinca se razgleduje po kuhinji in nejeverno odkimava z glavo./

JOŽKO: */Od zunaj./* Kaj?! O, pizda ...

BORIS: Ne ga srat, Johanca!

JOŽKO: O jebemu mater ...

/Vsi trije vstopijo v kuhinjo./

BORIS: Jožko, najebala bova.

JOŽKO: Zakaj? Osebno nama je dovolil, da greva v trgovino po sendviče.

BORIS: Ja, kurac, boš videl, da bo sranje.

/Iz kopalnice pride Janko./

JANKO: Zob gre ven, pizda mu materina! AAA, tu sta, moja najljubša telesna stražarja, bravo, čestitam, odlično pazita name, poglejta me, kakšen sem!

JOŽKO: O, pizda!

JANKO: Ti bom jaz dal o, pizda! Kje sta bila? Zakaj ne pazita name?!

BORIS: Šef, dovolili ste, da greva po sendviče.

JANKO: Tiho! Niti besede nočem več slišati od vaju. In veš, zakaj se mi je vse to zgodilo, Johanca? Zaradi tvojega slaboumnega očeta! Spet ga serje. Danes si je gospod doktor izvolil vzeti službeno letalo in z Magdo sta odfrčala do morja, saj sploh nista pristala, zakrožila sta dvakrat nad Piranom in se potem vrnila na Brnik, hvala Bogu, imam prijatelja v kontrolnem stolpu in mi je takoj telefoniral. Pridrvim na letališče, ju že ni, sta že vzela taksi in izginila kot kafra. Sem mislil, da bosta tu, pa ju, kot vidim, ni. A ti veš, kje sta?

JOHANCA: Pojma nimam, Janko. Hvala Bogu, da se jima ni nič zgodilo.

Kaj je oče že spet sam pilotiral? Ravno tega ga je moral Zmago naučiti!

KARLINCA: Oče zna zdaj pilotirati?!

JOHANCA: Tudi s padalom je že skočil.

JANKO: Gospodična, opravičujem se za ves ta hrup, ki ga tukaj zganjamo, dovolite mi, da se vam predstavim, Janko Cvetežar je moje ime.

KARLINCA: Karlinca Kegler, me veseli.

JANKO: Kako prosim?

KARLINCA: Šlik šlak, nisi me spoznal, Janko.

BORIS: Karlinca ... Ona je, to, to, to ...

JOŽKO: O! O! O!

BORIS: Ne, ne, o, ne, ne, to, to, to ni mogoče! To ni mogoče! To ni mogoče!

/Kot iz uma steče v shrambo in zapre vrata za sabo./

JOHANCA: Tudi jaz sem bila čisto paf, Janko. Pozvoni, grem odpret – in pred vrati stoji Karlinca. Bila sem čisto tiho, tako kot si zdaj ti, a okrog srca sem začutila blaženo toploto.

JANKO: Tudi jaz čutim toploto. Karlinca ... zelo sem te vesel, zelo, eee, veš, eee, samo, kako si pa prišla?

KARLINCA: Od zgoraj.

JANKO: Mhm, mhm, no, seveda, z znanstvenega stališča je to popolnoma razumljivo, mislim ...

KARLINCA: A si zdaj v parlamentu, Janko, to pa meni ni razumljivo. V kakšnem parlamentu?

JANKO: V našem, slovenskem! Mi smo zdaj samostojna država, Karlinca, Slovenija je že deset let samostojna demokratična država, Ljubljana je

prestolnica, v njej so veleposlaništva vseh držav sveta, ameriško, rusko, Sovjetske zveze tudi ni več, naša fuzbalska reprezentanca je igrala na evropskem prvenstvu, zdaj bomo igrali na svetovnem, uspeli smo!

KARLINCA: Janko, jaz ti čisto nič ne verjamem, meni gre kar na smeh.

JOHANCA: Res, res, Karlinca, res je to. Se spomniš, kako sva sanjali o Magdenburgu, trapi sploh nisva vedeli, da je bil Magdenburg takrat v Vzhodni Nemčiji, kjer je bilo življenje še veliko bolj revno kot pri nas v Jugoslaviji, kako sva hrepeneli po oblekah, salonarjih, parfumih, si želeli, da bi bili v vsaki ulici barčki in plesiča, no, to mi zdaj vse imamo, to lahko dobiš pri nas na vsakem vogalu, lahko se zabavaš do jutra!

JOŽKO: Še hamburger imamo!

KARLINCA: Hamburger imate?

JANKO: Brez skrbi! Jožko! Boris! Pojdita dol v McDonaldsa in nabavita dva hamburgerja. Kje pa je Boris?

JOŽKO: V shrambo se je zaprl.

JANKO: V shrambo? Zakaj pa?

JOŽKO: Prestrašil se je.

JANKO: Poslušaj, Jožko, tu imaš deset tisoč tolarjev, pojdi v McDonalds in prinesi pet, šest, deset hamburgerjev in na Coca Colo ne pozabi, si razumel?

JOŽKO: Sem, šef, takoj bo.

/Naglo odide skozi vhodna vrata. Janko stopi do shrambe./

JANKO: Boris, prosim, da takoj prideš ven, si me slišal? Boris!

BORIS: */Od znotraj/* Ne grem, mene duhovi ne bojo jebali v glavo!

JANKO: Boris, a se ti firtajčka?! Ta hip da mi prideš ven!

BORIS: Šef, mene je groza!

JANKO. Boris, ne bodi otročji, kakšni duhovi, duhov ni, to je vse znanstveno dokazano, zadnjič sem bral poljudnoznanstveni članek nekega znanstvenika in on ti zelo lepo dokaže, da smo mi, ljudje, telesno in duhovno produkt igre, ali plesa elektronov, protonov in kvarkov. Mi se, Boris, v vsakem trenutku sestavljamo, me razumeš?

BORIS: Ne.

JANKO: */Se obrne k Johanci in Karlinci, nato spet k vratom shrambe./*

Telesne stražarje pa imam, kajne, ha, ha, zelo inteligentne. Boris, poslušaj me, midva nisva čisto nič drugačna od Karlince, najini telesi nista nekaj enotnega in vseskozi fiksnega, temveč se v vsakem trenutku sproti izgrajujeta in utrjujeta.

/Z vso silo začne vleči za kljuko./

Jebemti gajde, a boš ti prišel ven, a boš ti mene ubogal ... Mater vola ... Uh ... Močan je, prasec ...

KARLINCA: Zakaj bi ga sploh rad dobil ven, Janko?

JANKO: Prosim? Hm, saj imaš prav, Karlinca, zaradi mene si lahko v shrambi do konca življenja, Boris! Pa še nekaj ti povem, nekoč, ko so Rusi izstrelili raketo v vesolje, so za astronavta izbrali šimpanza Samyja. In veš,

kaj je delal Samy ves čas poleta? Onaniral je! Tako ga je bilo strah, da si ga je ves čas metal na roke. Boris, prosim, izvoli, lahko kar pričneš. Ja, vidiš, takole je pri nas, Karlinca, isto sranje, drugo pakovanje.

KARLINCA: Vse je po starem, edino to se mi zdi novo, da vsi kar naprej kolnete. Včasih nismo toliko kleli, se mi zdi.

JANKO: Kolnemo?

KARLINCA: Pri nas, tam zgoraj, nič ne kolnemo, to je edina razlika, drugače pa je tudi pri nas vse po starem. Tito se v beli, z zlatom obšiti maršalski uniformi vozi naokrog v limuzini, Kardelj vsem in vsakomur posebej razlaga, v čem je bistvo samoupravnega sistema, sonce je, drevesa so, Tivoli in Elizejske poljane, imamo Miklošičevo cesto, Triglav in Šmarno goro, ja, res, včasih se mi zdi, da so ta nebesa ustvarjena samo zame, da se dogaja le tisto, kar sem jaz doživela, spoznala, videla, brala in slišala. To pa je ogromno, verjemite mi, pa čeprav sem umrla pri dvajsetih in sem bila izven meja Jugoslavije edino v Trstu. Cel kozmos je to. Mi smo res ustvarjeni po Božji podobi.

/Vhodna vrata se naglo odprejo in noter pridrobenclja Magda, ter med starčevskim tekom spušča dolge, kлокotajoče prdce in izgine v stranišču./

MAGDA: O, ti vrag, ti, spet mi bo ušlo, o , boga reva jaz!

KARLINCA: Jaz se najraje pogovarjam z Naserjem, krasen človek je.

Pomisli, Johanca, vse tisto, kar si mi ti pripovedovala o svojih srečnih časih z Adolphusom, natanko to doživljam tam zgoraj z Naserjem. Hodiva ob Grubarjevem kanalu, potiskava voziček pred sabo, pod odejico brca in se smeje enoletni umrli dojenček, zdaj mu popravim odejico jaz, zdaj spet Naser, drživa se za roke, se ljubeče gledava in se pogovarjava. Ampak vse to je telesno breztelesno, ni strahu, ni razlikovanja. Naser čudovito pripoveduje tisti odlomek iz Madam Bovaryjeve, ko Rodolphe osvaja Emo na balkonu, spodaj na trgu pa poteka ocenjevanje plemenskih bikov. Počila bi od smeha. Ali pa se šali v zvezi z mojim samomorom z obešanjem in z zvonkim glasom poje: nobenih skrbi, nobenih skrbi, srečo imaš na vrvici!

/Skozi vhodna vrata pride Dr. Kegler, za svoja leta čil starec./

DR. KEGLER: Prekleta jajca usrane, lift je spet pokvarjen, jaz bom tega hišnika raztrančiral!

/Potegne nož iz žepa, ga s pritiskom na gumb sproži in plane do kavča ter se vrže na povster in začne zabadati z nožem vanj, dokler ga čisto ne razpara, da perje leti vsenaokrog./

Jebem ti mater! Pizda pofukana, ti boš mene jebal! A boš popravil lift, a boš, a boš, a boš?!

/Iz stranišča priteče Magda./

MAGDA: Ati, ne, ati, ne! Zaradi srca ne smeš, ne smeš se razburjat, ati.

ŽUPNIK: O, ti, Magdica moja lepa, kako me ti takoj potolažiš, hvala Bogu, da te imam.

MAGDA: Pridi, Mirko, se bova usedla za mizo, bova eno zapela. Zima, zima bela, vrh gore sedela, pa tako je pela, da bo Mirka vzela, ker on nič se ne uči, čaki, čaki, Mirko ti.

/Se usedeta za mizo./

DR. KEGLER: Nisi prav zapela. Zima zima bela, vrh gore sedela, pa tako je pela, da bo Mirka vzela, ker on nič ne dela, ker on nič se ne uči, čaki, čaki, Mirko ti. Ker on nič ne dela si pozabila.

MAGDA: Ja, posrala sem ga.

DR. KEGLER: Zato pa je naša Johanca pridna, poglej, Magda, vse je pospravila, kar smo mi prej posvinjali. Župnika imamo na obisku.

JOHANCA: Župnika? Ja, kje pa je?

MAGDA: V zadnji sobi spi. Čisto je bil zbit.

DR. KEGLER: Prišel je peš iz Stične, štopal je, pa mu ni nihče ustavil. So kurbe današnji ljudje. Fuk-drek, Janko, kaj pa ti, si spet Ukrajinko pripeljal s sabo, tega imam počasi zadosti, Janko, pofukan drek, da mi voziš Ukrajinke v bajto!

JANKO: Jeeezus, kakšno Ukrajinko, Miro, fuk-drek?

DR. KEGLER: Fuk-drek, a boš rekel, da tale tamala ni Ukrajinka, ti, kuzlin sin?

KARLINCA: Ata, me res ne spoznaš?

DR. KEGLER: Ata ste mi rekli, gospodična? To pa je lepo, običajno mi rečejo oče naroda, ampak pofukan drek, ata naroda je še lepše. Še nekaj ti rečem, tamala, pusti tega cepca, fukn-fuk, ata ima še zmeraj špico, atu špica še zmeraj dela, ne oziraj se na mojo pičko, moja pička ne bo nič rekla, to si lahko brez skrbi.

MAGDA: Ti, kuzlin sin, a zdaj boš pa pred mojimi očmi osvajal tole mlado pičko?

JOHANCA: Za Božjo voljo ata, ali ne vidiš, da je to Karlinca?! Iz ljubezni do tebe se je vrnila iz vsemirja, ti pa ji ponujaš fuk, ti kuzlin sin!

MAGDA: Ah, jaz grem po en jogurt, mene šraufa, tega ne bom več poslušala.

/Gre do hladilnika./

JANKO: Fuk-drek, Miro, zaradi tebe mi ga je Zmago zabil do korena, kako si mogel vzeti službeni avion, budala?!

DR. KEGLER: Jebi se!

JOHANCA: Jeeezus Krist, nehajta!

JANKO: Ti se jebi!

DR. KEGLER: Poljubi mojo kosmato rit, budala, nisi imel niti toliko jajc, da bi sprejel povabilo Miše Molk in nastopil v njeni televizijski oddaji »Res je«. Tam bi lahko v imenu stranke povedal nekaj krepkih čez pakt Nato, pa bi imeli reklamo, ti, meduza pofukana, lahko bi ti rekel nekaj čisto preprostega, ljudskega, na primer, fuk-drek pa Nato pakt, ali pa, Nato pakt odjebi, ti, kuzlin sin, fuk-drek, fukn-fuk!

/V tistem trenutku se odprejo vrata shrambe in ven pride Boris, spremenjen v vesoljsko pošast, od srede čela, čez lobanjo in vzdolž hrbtenice mu rastejo bodice/, kožo ima luskavo, na rokah dolge kremplje, zobe ostre in velike, namesto stopal ima ogromne parklje, tako da je za dve glavi večji od vseh./

BORIS: ~~arsdijpsodileš dlsdlspešš~~ Aggh! Aggh!

VSI: Jezus Krist!

/Magda spusti dolg, klokotajoč prdec./

JOŽKO: Boris, kaj ti je?!

BORIS: Uk-ek! Ukn-uk! Agggrrrh!

/Jih začne poditi okoli mize./

DR. KEGLER: Streljaj, Janko!

JANKO: Jožko, reagiraj! Fuk-drek, po hamburger je šel!

/Janko potegne pištolo iz toka in strelja v pošast. Ta se sprva sicer nekoliko zgrbi in se pod silo toče krogel tudi umakne, a potem spet plane nanje. Tedaj mu Magda vrže jogurt v glavo. Pošast obupno zarjove, se začne zvijati, pade na tla in se odplazi v shrambo, ter zapre vrata za sabo. Skozi vhodna vrata prideta Adolphus z jointom roki in Jožko, oblečen kot ženska./

ADOLPHUS: Johanca, poglej, novo punco imam! Jožica ji je ime, a ni luštna?

JOHANCA: Adolphus, prosim te, tukaj nam ni do smeha.

ADOLPHUS: Vidim, vidim, kljub temu pa lahko razumete mene, kako vesel sem, ker sem po dolgem času dobil novo punco. Jožica, daj mi ljubčka.

JOŽKO: Adolphus, ne norčujte se iz mene! Lahko vas je sram, pesnik ste, v resnici pa ste navaden primitivec. Šef, tukaj so hamburgerji, coca cola in še dva milk-shakea sem vzel, da bo Karlinca lahko poskusila.

JANKO: Jožko ... A si normalen?

JOŽKO: Prvič v življenju sem v sebi začutil moč, da javno izpovem svojo skrito željo. Zmeraj sem se počutil kot ženska, a nisem imel poguma oditi na cesto v ženski obleki. Zdaj mi je skrivanja zadosti. Pred mesecem dni sem srečal človeka, ki mi je postal prijatelj in z njegovo duševno in moralno pomočjo sem premagal strah in naredil prvi korak k svoji odrešitvi. Brž ko

bom prihranil zadostno količino denarja, se bom dal operirati in bom spremenil spol.

JANKO: Kako pa je ime temu prijatelju?

JOŽKO: Francka.

DR. KEGLER: Janko, tamle shrambi je vesoljska pošast, tiho bodi, Jožko!

JANKO: Jožko, si še moj telesni stražar? Si še pripravljen biti moj telesni stražar, pa čeprav kot travestit?

JOŽKO: Sem. Torej me sprejemate takega, kakršen sem? Hvala vam, gospod Janko Cvetežar, ščitil vas bom do zadnjega dih-

JANKO: Odlično, Jožko. Pojdi in vzemi iz hladilnika vse jogurte in se postavi pred shrambo.

MAGDA: Jogurte zlij v skodelice, jogurt moraš zlit poštati v glavo. Pomagajta mu, Johanca in Karlinca, kaj stojita tam kot kakšni svetnici.

KARLINCA: Takoj, teta, si me le spoznala?

MAGDA: Seveda sem te spoznala, v vživi se v mojo kožo, jaz sem že čisto sklerotična, včasih sploh več ne vem, kdo je kdo. Še dobro se držim za svoja leta, me zanima, kakšna boš ti, ko boš v mojih letih.

/Omenjena trojica se podviza do hladilnika, ženski odpirata jogurte in jih podajata Jožku, ta jih zliva v skodelice in jih zadržugoma postavlja na mizo./

JANKO: Ohraniti moramo mirne živce, to je edina deviza.

/Potegne mobilni telefon iz žepa in odtipka nekaj števil, v istem trenutku začne piskati mobilni telefon v žepu dr. Keglerja./

DR. KEGLER: Halo, ja, doktor Miro Kegler tukaj. E-motion film? Ja, in kaj bi radi?

MAGDA: Adolphus, že stokrat sem ti rekla, da ne maram, da tukaj kadiš mamila!

DR. KEGLER: Opico?

JOHANCA: Pusti ga, teta, saj je odrasel človek, naj dela, kar hoče.

ADOLPHUS: Ne bom več kadil tega skunka, preveč me zadene, pravijo, da sem dober človek, Johanca, ampak jaz vsak dan v mislih ubijam ljudi, fentam jih na desetine, v redu, bojevali se bomo proti vesoljni pošasti, s pesmijo na ustih in z jogurtom v roki ...

DR. KEGLER: In koliko mi date, da odigram opico?

JANKO: Janko Cvetežar pri telefonu, poslanec SNS, šefa policije Bandlja potrebujem, nujno!

DR. KEGLER: Deset tisoč evrov mi daš, da odigram dolgodlako opico?

MAGDA: Spet me vrtinči! In sami bobki grejo iz mene, potem pa kar naenkrat – bumf!

/Steče na stranišče in spušča rafalčke za sabo./

ADOLPHUS: Besneče temne sence, v temni noči, kot je ta. Stojim pri oknu, pokrajina beži, drevesa, gore, hiše, ~~strop~~ izginjajo mi spred oči. Karlinca, iz objema smrti si prišla med nas, kot svetel žarek, mlada kot prej, vidim te, zlahka te prepoznam, a mi smo tisti, ki smo mrtvi zdaj, sam sebi sem neznan, kot cigaretni dim razblinim se pod stropom, ker ni in ni poti nazaj, tako v tej uri čutim svojo bit, porogljivo jasno se mi kaže, tenka nit, izmuzne se med prsti, nam zlatokopom.

JANKO: Kolega Bandelj, pozdravljen. Poslušaj, problem imam, moj telesni stražar se je spremenil v vesoljsko pošast, skrnil se je v shrambo, v stanovanju doktorja Keglerja, prosim, da mi pošlješ na pomoč močno ekipo.

DR. KEGLER: Opica pobegne iz živalskega vrta? Se pravi, da imam glavno vlogo? Ne? Tudi slon in kamela pobegneta? Aha. V redu, se dobiva čez petnajst minut pri Šestici, velja.

JOHANCA: Kam greš, ata?

JANKO: Kolega, mene je nekdo pred pol ure udaril s stisnjeno pestjo na gobec, imam pričo, profesor Vižintin je k sreči slonel na oknu v pritličju, zlikovca celo pozna, njegov nekdanji učenec je –

DR. KEGLER: Mudi se mi, sestanek imam, opico bom igral, adijo!

JANKO: Miro, počakaj! Ne, ne govorim tebi, pošlji sem svoje ljudi, ja, pred hišo doktorja Keglerja, hvala, na svidenje. Johanca, jaz grem k zobozdravnici, pozdravljeni!

/S Keglerjem naglo odideta./

JOŽKO: Poskusi hamburger, Karlinca, ohladil se bo.

KARLINCA: O, hvala, Jožko.

JOŽKO: Kakšen se ti zdi?

KARLINCA: Prima, ampak ni tako dober kot pleskavica.

JOŽKO: Poskusi še milk-shake, vseč ti bo.

KARLINCA: Bom, Jožko, ne morem vsega naenkrat. Kako si, Adolphus, kako živiš?

ADOLPHUS: Pijano in trezno, Johanca, na južnem in severnem polu. Kadar sem pijan, hodim od lokala do lokala, od bara do bara in razveseljujem ljudi s svojo prešerno pojavo in dobrodušnim humorjem. Zadnje čase imam na zalogi dve anekdoti, prva je Magdina stoenka, po domače stonoga, druga govori o tem, kako me je mama petletnega spodila od doma, s culico na polomljenjem štilu metle, ker sem se ji poscal v shrambo. Tako, da vam lahko z gotovostjo trdim: če se za tistimi vrati res skriva kakšna vesoljska pošast, potem sem to brez dvoma jaz. Nasmejana pošast, ki ji ljudje plačujejo pijačo, ker jim kaže življenje v sijajni luči božanske radosti. A zjutraj, ko se dehidriran zbudim in me stresajo krči, s topo bolečino v prsih in raztreščeno glavo, je moja edina tolažba misel na samomor.

KARLINCA: In kako je, kadar si trezen?

ADOLPHUS: Zjutraj se zbudim ob isti uri, a tokrat z občutkom, da sem sin sonca, ki ga navdihuje prostrano nebo, vzamem liro v roke in pojem o stvarjenju sveta, hrum avtobusov in avtomobilov, klici dečkov in deklic, ki

prodajajo mesečne nalepke, še celo policijske sirene, vse se zliva v čudovito harmonijo. A že okrog poldneva me razpoloženje mine, postane mi puščobno razvidno, da v potu svojega obraza delam za svoj vsakdanji kruh, za prebitek, kot sleherni med nami. Ljudi nimam rad, zoprni so mi in neprijetni, mrgoleča množica, ki jo pošastna vesoljna volja žene po cestah do onemoglosti, dokler ne popada v skupno grobnico sna.

JOHANCA: Oprosti, Adolphus, ampak tole je pa res osladen drek.

ADOLPHUS: Vem! Vem!

/Skoči do kuhinjske omarice, potegne ven let lampo in začne z ognjenimi zublji sekati nevidne sovražnike po zraku./

Agrgrgrgrgr! Agrghrhr! Agrhrgr!

JOŽKO: Zakaj, Johanca? Meni se zdi, da je prav dobro povedal.

JOHANCA: Mar ni vseeno, ali je povedal dobro ali ne, ko pa je vse isto?

/Razburjen priteče župnik./

ŽUPNIK: Dva aviona sta se zaletela v World Trade Center! Oba nebotičnika sta se porušila do tal!

JOŽKO: Kaj?

ADOLPHUS: Čakajte malo, prečastiti, kje ste to slišali?

ŽUPNIK: Odprl sem okno, da se naužijem svežega zraka, in spodaj na pločniku sta se dva človeka razburjeno pogovarjala, meni je zvenelo pristno, prepričan sem, da sta govorila resnico.

JOHANCA: Saj to je pošastno.

ADOLPHUS: Čakajte, brez panike, lepo mirno, dokler ne izvemo, kaj je na stvari.

/V tistem se odprejo vhodna vrata in noter hrupno pridejo Mark, Mitja, Riko in Lojze, popolnoma pijani./

RIKO: Mater so jih zjebal, totalno! Fuk v World Trade Center!

MARK: Adolphus, veš, kako se je to sesulo? Fuk! V momentu!

LOJZE: Ej, pjonto, kaj govoriš, ni bilo v momentu!

MARK: Kaj da ni bilo v momentu?!

MITJA: Seveda je bilo v momentu.

LOJZE: Je bil moj kurac v momentu! Najprej sta oba nebotičnika še stala, vsaj pol ure sta še stala.

MITJA: Kje si to slišal?

/Pride Magda./

MAGDA: Vsa sem bila posrana, v banjo sem morala, tuširat sem se morala.

MARK: Ste slišali, Magda? World Trade Center porušen!

MAGDA: Edino pravilno, zakaj pa pri nas potrebujemo tak gromozanski magazin, dajte no mir, samo Avstrijce oponašamo, o, saj sem bila enkrat tam,

pa sem šla takoj ven, lepo vas prosim, saj nisem vedela, kje se me glava drži, na tisoče ljudi se je drenjalo, kje se boš pa znašel.

MITJA: Najmanj pet tisoč ljudi je šlo cugrund! Jebenti, veš, kaj je rekel Mao Brežnjev? Če bi jaz imel atomske bombe, bi takoj začel vojno! Tristo milijonov Kitajcev bi umrlo, petsto pa bi jih ostalo, hahahahaha!

/Tolče s pestjo po mizi./

Jebenti, jaz bi jih pobil vseh tristo milijonov! Meni bodo kuzlini sinovi dirigirali, kako naj živim, Murphy Brown, jebem ti mater! Meni bo Ameriški veleposlanik ukazoval, da moram vrniti hišo pobeglim Argentinskim belogardistom!

MARK: Mitja, obnašaj se, ne boš rjovel tukaj, kot divji prašič, sicer odidem, se razumeva?

MITJA: Dobro, dobro ...

JOHANCA: Mitja, gabiš se mi! Pet tisoč nedolžnih ljudi je umrlo, ti pa aplavdiraš! Si že slišal za zen budistični plosk ene roke? Na!

/Mu primaže klofuto. Mitja se pijano smeje./

MARK: Magda, sumo smo prišli gledat, z vašim dovoljenjem, seveda.

MAGDA: Fantje, danes sem vas prav vesela, vašo pomoč rabim, Boris se je spremenil v vesoljsko pošast, tamle je, v shrambo se je skrnil.

LOJZE: Lahko se zanesete name, Magda, Borisa bom pretepel kot psa. Kaj je, Boris, kaj bi rad?!

/Rjovenje iz shrambe./

RIKO: Kaj je bilo to?

MARK: Ne sekiraj se, Riko, Boris je slaboumen. ~~F~~ Fantje, dajmo, pljunimo v roke, odmaknite stole in mizo in naredite krog iz riža ter ga posujte s peskom.

/Trojica se vrže na delo, vreče s peskom in rižem so prinesli s sabo, Mark stopi k Johanci in Karlinci./

MARK: Kako si, Johanca?

JOHANCA: Kar v redu, pa ti?

MARK: Solidno sem nabasan. Mi boš predstavil^o svojo mlado prijateljico?

KARLINCA: Mark, bučko moj, jaz sem vendar tvoja Karlinca.

MARK: Karlinca!

ŽUPNIK: To je čudež!

MARK. O, Karlinca, Karlinca, moja lepa Karlinca, koliko sem pretrpel zaradi tebe, Jeeezus, saj si čisto topla, o, ti, moja, moja, moja ...

MITJA: Poglejta, no, fanta, saj je res Karlinca.

LOJZE: In čisto mlada je.

KARLINCA: Prišla sem, da vas popeljem s seboj, tja, kjer obstaja telo brez telesa, kjer ni ne skrbi ne trpljenja in je tvoja duša ravna, kot premica brez konca in kraja. Sestra moja, teta moja, prijatelji, naredili boste skupinski samomor.

ŽUPNIK: Kaj vendar govoriš, dekle?

KARLINCA: Mar ne vidim, da se vam življenje gnusi in da mukoma lovite ravnotežje v njem, kot hrom človek, ki se premetava z zdrave na mrtvo nogo? Koliko svetovnih nogometnih prvenstev si že gledal, Jožko?

JOŽKO: Devet.

KARLINCA: Ali ti še ni zadosti? In ti, Mitja, boš šel spet na morje, se boš še enkrat poročil, boš gledal novo epizodo Komisarja Rexa?

MITJA: No, na morje bi šel prav rad, le denarja mi primanjkuje ...

KARLINCA: Lažeš. Denarja ti primanjkuje, ker ga v celoti porabiš za alkohol in še sposojaš si. Nikdar več ne boš šel na morje. Pil boš v tisti vaši zakotni gostilni, dokler te bodo držale noge, ko pa boš že čisto obnemogel, boš pil leže v svoji postelji in sral boš v gate, ker ti bo – in vino veritas – vse postalo eno in isto. Čemu odlašáš, pojdi z mano, zdaj, pa boš umrl takoj.

ŽUPNIK: To je višek cinizma! Mislil sem, da sem uzrl Marijo, zdaj pa vidim, da prihajaš iz globin pekla, zlodejeva umetnica, vrni se, od koder si prišla!

MAGDA: Rajši se desetkrat na dan pokakam v hlačke, kakor da bi naredila samomor!

KARLINCA: Upokojenci ste, ki se na vse kriplje pretvarjate drug pred drugim, da je vredno živeti, v resnici pa bi najraje pljuvali žolč okrog sebe. Zakaj se kot blazni posiljujete z nenehno dejavnostjo, namesto da bi odstopili prostor mladim rodovom?

ŽUPNIK: Zato, ker je to edino prav!

ADOLPHUS: Težko nas boš prepričala, Karlinca, pa sem na zadnji pijanski plovbi razmišljal skoraj do pičice enako kot ti. Namreč, dobre volje sem postal, medtem ko si govorila. In to je začaran krog. V hipu, ko je človek povsem na psu, ko je na mrtvi točki, se v njem rodi vesoljna volja, neodvisna od vseh pomislekov razuma, se v njegovem srcu spet zbudi vera.

{}.

/V kuhinji je zdaj krog iz riža, posut s peskom. Vsi moški, ki so doslej nastopali, so v sumo borilni opremi, s pričeskami, kot se šika, in izvajajo obred. Poleg njih stoji železničar kot sodnik v kimonu. Na mizi ob steni so trije stoli, kjer sedijo Johanca, Karlinca in Magda kot na tribuni./

ZBOR: Po štiridesetem je fajn,

nobenih ambicij nimaš več,

malo fuzbala, pivce tu pa tam,

in dosti ljubavi,

pa je puna kapa.

ancora una volta, prego.

/Borci posedejo na tla ob krogu. Dr. Kegler stopi na sredo kroga, dvigne desno, nato levo nogo in izvede samostojen obred./

DR. KEGLER: Igral bom opico v reklamnem spotu,

za tovarno Josip Kraš,

reklamiral bom čokoladke Živalskega carstva,

nekdo,

bodisi Pavle Ravnohrib ali pač Boris Cavazza,

nenazadnje Aleš Valič,

pa bo z globokim glasom rekel:

Josip Kraš, Životinjsko carstvo, užitek je vaš.

JOHANCA: Ti je všeč, Karlinca?

KARLINCA: Ja, blazno. A mi daš še malo kikirikija?

JOHANCA: Izvoli.

*/Dr. Kegler se usede na svoje mesto, na sredo kroga stopi Janko in prične
izvajati obred z nekakšnim lokom brez strun ka-li?/*

JANKO:

V začetku devetnajstega stoletja je bila

Francija vodila sila, mais oui.

Vsi so občudovali Napoleona in

vsi so se ga bali.

Ob koncu devetnajstega stoletja

je bila Velika Britanija vodilna sila,

most certainly.

Vsi so občudovali kraljico Viktorijo

in vsi so se je bali.

Na začetku dvajsetega stoletja je bila

Sovjetska zveza, po domače Rusija,

vodilna sila.

Vsi so občudovali Lenina

in vsi so se ga bali, očitnj harašo.

Na sredi dvajsetega stoletja je bila

Nemčija vodilna sila.

Vsi so občudovali Hitlerja

in vsi so se ga bali.

Aber natürlich.

Zdaj, ob začetku tretjega tisočletja,

je vodilna sila Amerika, po domače

Združene države.

Vsi jo ljubimo, vsi se jih bojimo.

That's for sure.

Kaj bo v prihodnje?

Kitajska je lev, ki spi.

Pustimo jo pri miru.

(Ženske zaploskajo)

JOHANCA: Zdaj se bo začelo zares, Karlinca. Najprej se bosta spopadla

Takatoriki in Higonoumi. Takatoriki ima posebno taktiko, klofta nasprotnika,

Higonoumi pa je vsaj trideset kilogramov težji, bomo videli, kaj bo, vsekakor

bo napeto.

/V krog stopita Jožko in Riko ter vržeta pest riža v zrak./

JOŽKO: Ne, ne bom, nočem tega! Zakaj bi se moral podrežati mačistični miselnosti? Počutim se kot ženska, to sem že javno povedal in ne čutim prav nikakršne potrebe, da bi se tukaj vdajal surovim moškim športom.

RIKO: Ženske danes boksajo, stari, in to profesionalno.

JOŽKO: To so zame sprevržene ženske, možače so. Jaz pa sem ženska v svojem bistvu.

RIKO: Kje pa imaš joške, Jožko?

JOŽKO: Tudi za to bo še poskrbljeno!

RIKO: No, kaj je zdaj, se boš bojeval ali ne?

JOŽKO: Čakaj, da si odlepim umetne trepalnice.

RIKO: Dajmo, dajmo, zmigaj že.

JOŽKO: Čakaj, da si dam dol umetne nohte.

RIKO: Ti, veš kaj, kar pičko mi vrzi, da se ne bova matrala.

JOŽKO: Zdaj te imam zadosti, zdaj ti jih bom naložil po grbi!

/Oba počepneta v prežo na začrtanem mestu in se nato silovito zaletita drug v drugega. Jožko s klofutami žene Rika po vsem krogu./

Ali boš ti, govedo, enkrat doumel, da nas je šest milijard na svetu in da je to preveč, da bi milijarda zadostovala?!

MAGDA: Takatoriki, andere!

JOŽKO: Od tod porast lezbik in gayev, zato se pametni ljudje zavzemamo za kontrolirano rojstvo ljudi v epruveh, bebec, sicer bo Zemlja eksplodirala pod težo idiotov, kakršen si ti!

ŽELEZNIČAR: Taratara-taratara-taratara!

/Riku se posreči zagrabiti Jožka, borca obmirujeta na mestu./

RIKO: Kako boš znižal število ljudi, pjonto, mar ne veš, da je medicina napredovala in da bo že čez dvajset let vsak človek lahko doživel najmanj stopetdeset let?

ŽELEZNIČAR: Tratarata-taratara-taratara!

JOŽKO: Ko te jebe.

ŽELEZNIČAR: Tratarata-taratara-taratara!

JOHANCA: Higonoumi, položi ga!

/Riko res zagradi Jožka za pas in ga vrže ob tla. Borca odideta vsak na svoje mesto, Jožko se spoštljivo prikloni Riku, ta počepne in sprejme iz rok sodnika denar, Jožko odide iz kroga, nato še Riko./

ŽELEZNIČAR: Hiiiiigooooooooooooooooouuuuuuuumi!

JOHANCA: A ni prima, Karlinca?

KARLINCA: A rada gledaš fotografije? Kamera ujame človeka v trenutku, rahlo se smehlja sredi družbe, a zraven čutiš, da je med njim in drugimi ravno toliko praznega prostora kot med planeti v vesolju.

MAGDA: Ne spodobi se za mlado punco, da takole govori, Karlinca, pa če si stokrat mrtva. Johanca, daj ji še malo kikirikija, al pa kakšno čokoladko.

JOHANCA: Serješ ga, Krlinca, prav res da. Oddajaš negativne vibracije, jemlješ človeku veselje do življenja, zraven pa natanko vem, da skrbiš le za

svojo rit, kot sleherni med nami. Ko nas boš čisto zamorila, boš zadovoljna, ker boš z močjo svoje resnice ubila Boga v naših srcih.

MAGDA: Kotonovačka in Takanonami sta na vrsti!

/V krog stopita župnik in Dr. Kegler, dvigneta desno in levo nogo, vržeta pest riža v zrak in počepneta na začrtanem mestu, ter se strmo gledata./

ŽUPNIK: Nisem ti povedal vsega, Miro. Takrat, leta 1944, ko so nas Nemci razhajkali, takrat, ko sem se skrila v votlo deblo in počakal, da je bila huda ura mimo, takrat si nisem le prisvojil dokumentov padlega domobranskega kaplana, ampak sem ga pred tem s temi rokami zaklal.

DR. KEGLER: Edino pravilno, saj je bil narodni izdajalec.

ŽUPNIK: S tem grehom na duši sem dolga leta živel v našem malem provincialnem mestu, kot volk v ovčji koži, maševal sem in spovedoval, a v prsih mi je tlela neznosna bolečina.

/Dr. Kegler vstane in strmo pogleda župnika./

DR. KEGLER: Če sem kaj cenil pri tebi, Štefan, potem je bila to tvoja dvoličnost. Človek mora imeti dvojno moralo, ker je le-ta temeljni kamen družbenega sistema.

/Tudi župnik vstane./

ŽUPNIK: Vem, o čem govoriš, Miro. Ljudje potrebujejo iluzijo kot vsakdanji kruh. Hvaležni smo, kadar nam kdo iz usmiljenja laže. Kljub temu ti lahko zagotovim, da se mi je odvalil kamen od srca, ko me je leta 1970 Udba razkrinkala in me obsodila na pet let kazenskega dela na državni železnici.
/Odideta po riž in ga vržeta v zrak, nato spet dvigneta desno in levo nogo./

DR. KEGLER: Udba te ni zaprla zaradi tega, Štefan, pač pa zato, ker si v tistih svinčenih časih ustanovil Narodno stranko, tako kot sem jaz ustanovil Stranko prava. Mogoče sva bila naivna, a čas je pokazal, da sva imela prav.
/Spet počepneta in se takoj zatem zaženeta drug v drugega./

ŽELEZNIČAR: Tara-tara-tara-tara!

ŽUPNIK: Koliko tehtaš, Miro?

DR. KEGLER: Sto osemdeset kilogramov.

ŽUPNIK: Zanimivo, natanko toliko jih imam tudi sam.

ŽELEZNIČAR: Tara-tara-tara-tara!

/Borca obmirujeta na mestu./

ŽUPNIK: Ali imaš zelo rad Magdo?

DR. KEGLER: Ja, zelo, ne vem, kaj bi brez nje.

ŽUPNIK: Tudi jaz sem jo imel zelo rad.

DR. KEGLER: Vem.

ŽELEZNIČAR: Tara-tara-tara-tara!

DR KEGLER: To prekleto minevanje. Peljal sem ^{se} z ladjo po Donavi, bil sem v Varšavi, priletel sem tja z avionom, drvel sem z avtobusom čez široko bavarsko ravan, bil sem v Stuttgartu, Londonu in Neaplju, smučal sem na Voglu, veslal sem v gumijastem čolnu po reki Tari, dvignil sem se tisoč in sto metrov nad barje z balonom, plezal sem na Mojstrovko po Hansovi smeri, ljubil sem, Štefan, ljubil, na travniku, pod svobodnim soncem, jedel sem in pil, smejal sem se in jokal, a nazadnje sem zmeraj pristal v lepljivi gostoti svojega telesa in ena sama misel mi je kljuvala v možganih: še hočem, še, še, še!

/S trebuchom zrine župnika iz kroga in ga butne med publiko. Magda, Johanca in Karlinca v nadvušenju mečejo povštrčke v krog. Železničar pomaga župniku na odel, le-ta šepa, mukoma se prikloni Dr. Keglerju in odšepa v sobo./

ŽELEZNIČAR: Taaaaaaaakaaanooooonaaamiiiiiiii!

/Zvonec pri vhodnih vratih in bobnanje s pestjo./

ATANAS: */Od zunaj./* Odprite, policija!

JANKO: Aha, so že tu.

/Gre odpret./

MAGDA: Hvala Bogu, prišli so.

/V kuhinjo pridejo Atanas in dva upokojena policista ter Janko./

ATANAS: Pozdravljeni vsi skupaj! No, kako je, kje imate vesoljsko pošast?

DR. KEGLER: O, lej, ga, Atanas, tebe so poslali, me boš spet aretiral in poslal na kazensko delo na državno železnico?

ATANAS: Rad bi že, Miro, a zdaj ti ne morem nič, ker imaš poslansko imuniteto.

JANKO: Oprostite, gospod inšpektor, šalo na stran, mene zanima, kdo me je napadel?

ATANAS: Profesor Vižintin nam je dal relevantne podatke, zlikovec je njegov nekdanji učenec, smo ga že ujeli, a v interesu preiskave vam kajpada ne morem izdati njegovega imena, lahko vam povem le to, da je možakar paranoidni shizofrenik, ki se je že večkrat zdravil v psihiatričnih bolnišnicah širom Slovenije.

JANKO: Mi je vsaj dovoljeno izvedeti, zakaj me je udaril?

ATANAS: Sovraži vas.

JANKO: In to je edini razlog?

ATANAS: Potolažil vas bom, ni imel na piki samo vas, načrtoval je tudi umor predsednika Kučana, premiera vlade dr. Drnovška, zunanjega ministra Dimitrija Rupla, predsednika SLS Francija Buta, predsednika SDS Janeza Janše, predsednika NSI Lojzeta Peterleta, nadalje predsednika ZSLD, tako je imel zapisano, Boruta Pahorja, kulturne ministrice, tako je imel zapisano, in še bi lahko našteval. Poleg tega smo v njegovem stanovanju našli zanesljive

dokaze, da je ravno on podtaknil bombo pod avtomobil predsednika vaše stranke Zmaga Jelinčiča, plemenitega.

JANKO: Saj to je pošastno!

ATANAS: Še bolj te zmrazi pri srcu, ko v zapiskih tega blazneža prebereš, kateri namen ga je vodil. Hotel je porušiti moralo slovenskega naroda, saj dobesedno piše: potlačil bom v blato moralo slovenskega naroda, pod težo svojih umazanih, smrdljivih podplatov! Si morete misliti?

JANKO: In zdaj ga imate pod ključem?

ATANAS: Ne, preiskovalni sodnik ga je izpustil.

JANKO: Izpustil? A je normalen? Kdo pa je to, kako se piše?

ATANAS: To sem osebno jaz.

JANKO: Vi ste preiskovalni sodnik?

ATANAS: Kajpada, gospod poslanec, jaz delam štiriindvajset ur na dan. Poleg teh dveh funkcij, inšpektorja za notranje zadeve in preiskovalnega sodnika, opravljam tudi delo glavnega zastopnika za prodajo čokoladk Živalskega carstva v Slovenijo – tisti reklamni spot sem ti jaz zrihtal, Miro, toliko da boš vedel – sem predsednik balinarskega kluba Špica, član upravnega odbora pivovarne Union, podpredsednik Raketnega društva Slovenije, tajni svetnik v ljutomerskem proizvodnem obratu za izdelavo elektronskih regulacij Elgo Vidonci, občasno pa sem tudi paznik v javnem stranišču na Tromostovju. Skratka, imam pregled nad dogajanjem in vem, kaj delam.

JANKO: Kako ste potem mogli izpustiti takega človeka?

ATANAS: V predalu pisalne mize smo našli spisek imen njegovih pomagačev. Čisto mogoče, da je vse skupaj nonsens, pa vendar, vsako sled je treba skrbno preveriti. Zasledovali ga bomo in ugotovili, ali gre za šifrirana imena ali pa je tudi v resnici kaj na stvari.

JANKO: In kdo so ti ljudje?

ATANAS: Pero Lovšin, Zoran Predin in Vlado Kreslin, Darja Švajger in rokometna reprezentanca Slovenije.

JANKO: Gospod inšpektor, to je vendar nonsens!

ATANAS: Po vsej verjetnosti. Dobro, zadosti o tem. Kje je vesoljska pošast, to me zanima.

MAGDA: Tamle, v shrambi! Bodite previdni, inšpektor Atanas, s pištolo ji ne boste prišli do živega, jogurta ne mara, jogurta ne prenese, vzemite Še pa še, v hladilniku je!

ATANAS: Ste pri zdravi pameti, Magda?

/Potegne pištolo iz toka, odločno stopi do vrat in jih odpre. Ven pade Boris z nožem v hrbtu./

Tako torej, ljubčki?

/Upokojeni policist Fonzi, ki je že ves čas vohljajal po stanovanju, pride iz spalnice in moli pred sebe klavrno viseč kostum vesoljske pošasti./

UP. POL. FONZI: Gospod inšpektor, tole sem našel v spalnici, pod posteljo.

|||.

/Kuhinja je zdaj spremenjena v sodno dvorano. Na vzvišenem mestu je prostor za sodnika, spodaj, levo in desno, prostor za branilca in tožilca. Poleg branilca sedi župnik, zadaj, na stolih, sedi porota./

UP. POL. PIKI: Vstanite, sodnik prihaja!

/Vsi vstanejo, v kuhinjo pride Atanas in se usede na svoje mesto./

ATANAS: Sedite. Začenjamo razpravo ljudstvo proti župniku. Obtoženi, vstanite.

/Župnik in Johanca vstaneta./

ŽUPNIK: Oprostite, gospod sodnik, ampak jaz že dolgo nisem več župnik, jaz ...

ATANAS: Tiho! Odgovarjali boste samo na zastavljena vprašanja. Sedite zdaj.

JOHANCA: */Šepetaje./* Prečastiti, ne smete vpadati v besedo sodniku.

ATANAS: Tožilec ima besedo.

DR. KEGLER: Za pričo kličem obtoženega Štefana Škerjanca!

/Župnik odide na mesto za priče./

ATANAS: Sodni sluga, zaprisezite obtoženega.

UP. POL. PIKI: Štefan Škerjanc, položite levo roko na Sveto pismo, desno roko dvignite in ponavljajte za mano: prisegam, da bom govoril resnico in nič drugega razen resnice, tako mi pomagaj Bog.

ŽUPNIK: Prisegam, da bom govoril resnico in nič drugega razen resnice, tako mi pomagaj Bog.

/Dr. Kegler se začne s pretkanim izrazom na obrazu sprehajati okrog župnika./

DR. KEGLER: Gospod Škerjanc, prejle vam je ušlo, da že dolgo niste več župnik. Mi lahko poveste, kateri poklic trenutno opravljate?

ŽUPNIK: Sem neke vrste cerkveni hlapec.

DR. KEGLER: Neke vrste, zanimivo. In kje delujete?

ŽUPNIK: V pleterskem samostanu, občasno tudi v stiškem samostanu.

DR. KEGLER: In kaj konkretno delate?

ŽUPNIK: Cvetlice zalivam.

DR. KEGLER: Kako to, da niste več župnik?

ŽUPNIK: Miro, zelo dobro veš ...

ATANAS: Odgovarjajte na vprašanja! Še to: gospod državni tožilec ni za vas nikakršen Miro. Se razumeva?

ŽUPNIK: Razumem, gospod sodnik. Župnik nisem več zato, ker me je papež izobčil.

DR. KEGLER: Zakaj pa?

ŽUPNIK: Me drugo svetovno vojno, ko so nas Nemci leta 1944 razhajkali, sem se skrtil v votlo deblo, ko pa je padla noč, sem zaklal domobranskega kaplana in si prisvojil njegove dokumente.

DR. KEGLER: Zaklali ste ga z nožem?

ŽUPNIK: S čim pa?

DR. KEGLER: Da ali ne?!

ŽUPNIK: Da.

JOHANCA: Ugovarjam! Kakšno zvezo ima to z umorom Borisa Rančigaja, telesnega stražarja gospoda poslanca Janka Cvetežarja?

ATANAS: Ugovor sprejet. Gospod državni tožilec, prosim vas, da preidete k stvari.

DR. KEGLER: Se opravičujem, gospod sodnik, hotel sem le pokazati, da ima obtoženi nezadržno slo po ubijanju, njegovo najljubše orožje pa je očitno nož.

JOHANCA: Ugovarjam! Saj sploh še ni dokazano, da je Borisa Rančigaja umoril obtoženi Štefan Škerjanc.

ATANAS: Ugovor sprejet. Gospod državni tožilec, prosim, da nam podate dokaze.

DR.KEGLER: Rade volje, gospod sodnik. Prosim sodni slugi, Pikija in Fonzija, da prineseta materialni dokaz pod evidenčno številko ena.

/Piki in Fonzi odideta v sobo in se vrneta, noseč že povsem trdo truplo Borisa Rančigaja, ter ga položita na tla./

Gospod sodnik, spoštovani porotniki, prosim, da obrnete pozornost na dlani umorjenega, opazili boste, da je prekrizal levi in desni kazalec, brez dvoma v poslednjem krču. Kaj nam je hotel s tem povedati? Hotel je nakazati, kdo je

morilec! Kdo nosi križ? Kdo edini je zastopnik tega simbola med nami?

Župnik!

Dramatično uperi prst v župnika. Atanasu omahne glava na pult, zaihti, ramena se mu nezadržno tresejo./

MAGDA: Atanas, kaj ti je?!

DR. KEGLER: Gospod sodnik ... Atanas, kaj pa je?

ATANAS: Ah, kurc, ne vem ... Ne vem ... Zajebano je.

MAGDA: Atanas, povej nam, pa ti bo lažje. A hočeš malo konjaka?

ATANAS: Oprostite mi, živci ... Nič ni, nič ni, saj se bom takoj konsolidiral

...

KARLINCA: Gospod Atanas, jaz sem že prej predlagala, da bi vi vsi naredili skupinski samomor, če vam je tukaj preveč hudo in neznosno.

ATANAS: Kdo pa si ti, dekle?

/Nenadna zatemnitev in zavesa. Ob spremljavi vesele muzike se v živobarvnih lučeh prikažejo slon, kamela, opica ter poplesovaje prepevajo./

TROJICA: Slon, kamela, opica,

trije so prijateljni,

lušni so kot škrateljni,

slajši so kot dateljni!

GLOBOK GLAS: Reci očku in mamici, naj ti kupita čokoladke Živalskega carstva, pridno zbiraj slikice, pa boš mogoče ravno ti nagrajen in boš šel za tri dni v Honolulu! Josip Kraš, Živalsko carstvo, užitek je vaš!

/Zatemnitev, šum zavese, ki se dviga, razsvetlitev. Vse isto./

MARK: Zastopiš, Karlinca, da si še mlada in čisto neizkušena, kako mi boš ti solila pamet, saj to je smešno. Že Shopenhauer lepo pravi, da samomor ni rešitev. Razumeš, ti si jedinka, pardon, ampak bral sem pač v srbskem prevodu, ti si jedinka, delček človeške rase, drobček med šestimi milijardami sebi podobnih in če ti narediš samomor, se čisto nič ne spremeni. Ti si se obesila, mi smo jokali na pogrebu, jaz sem jokal, Miro je jokal, Magda je jokala, Johanca je jokala in – kaj? Življenje je teklo dalje. Prosim, ozri se malo okrog sebe, poglej nas, kakšni smo. Koža je podplat postala!

ATANAS: Gospodična, jaz delam počasen samomor iz dneva v dan. Noge mi odmirajo, možgani mi odmirajo, vse gre v pizdo, oprostite izrazu.

ADOLPHUS: Fantje, ne ga srat! Čez dvajset minut se začne Slovenija : Honduras, gremo lepo v sobo in se naštimamo, Magda, jaz pa bi konjak, zadnje čase nujno rabim konjak zraven jointa, da me prizemlji, a me kapiraš, Riko?

MITJA: A imamo pir, Magda?

MAGDA: Pejte, pejte gledat, pira imamo celo gajbo, v shrambi je.

DR. KEGLER: Bravo, Adolphus! Fantje, gremo vsi v sobo. Riko, pojdi po pir!

LOJZE: Doktor Kegler, hvala vam za opico, moja tamala je čisto navdušena, vsak dan ji moram kupovat čokoladke Živalskega carstva, ne, res, končno ena dobra reklama med vsem tistim sranjem.

DR. KEGLER: Jaz sem brez veze, Lojze, kamela je dobra, ta ga šele serje.

LOJZE: Kje pa, perfektni ste, stokrat boljši od kamele!

/Odhajajo v sobo, Riko gre v shrambo in nosi za njimi gajbo./

MITJA: Me prav zanima, kaj bo. To je v bistvu uvertura za Paragvaj, bomo videli, kako lahko igramo z Južnoameričani.

JANKO: Kurac, Urugvaj nas je v Koprju nascal dva nula!

ŽUPNIK: Zafukano bo, no, bomo videli.

RIKO: Kaj je, punce, a ne greste gledat?

JOHANCA: Riko, dva posto me ne zanima.

MARK: */Iz sobe./* Pizda majo stadion!

MITJA: Lej ga, Zavrla! Mater je nobel.

LOJZE: */Iz sobe./* Bravo, Mile! Pizda, štanga!

ŽUPNIK: Mater, je lep stadion. To je pa Hong Kong, fantje.

RIKO: U, jebemti, tale Martinez je zajeban!

MAGDA: A boš kavo, Karlinca?

KARLINCA: Ja, rada.

MADGA: Pa ti, Johanca?

JOHANCA: Bom, teta.

DR. KEGLER: */Iz sobe./* A, jebi ga!

LOJZE: Martinez, sem rekel!

JANKO: Zjebal nas bojo.

MARK: Pejt u rt, jebemu mater ...

/Iz sobe pride Riko./

RIKO: Magda, a mi daš eno cigareto?

MAGDA: Kar vzemi. No, kako je?

RIKO: Slabo, slabo, ena nula nas scat pelejo.

/Hitro steče nazaj v sobo./

MAGDA: Oh, ti moški, zdaj bojo pa spet slabe volje. Včasih se me prav smilijo, taki revčki so.

KARLINCA: Nekaj mi povej, teta. Kako to, da si tako dobro ohranjena, prav lepa si.

JOHANCA: O, te skrivnosti ti pa teta ne bo izdala.

MAGDA: Zakaj da ne? Na plastične operacije hodim, Karlinca. Imam silikonske joške, imam silikonsko tazadnjo in pri moji veri, najrajši bi si dala narediti tudi silikonsko tasprednjo!

/Skozi vhodna vrata pride upravnik./

UPRAVNIK: O, punce, kako ste? A ste v redu? A ste fajn? Prima, prima.

Mene pa to blazno veseli, da ste tako rekoč pogodne, tako rekoč zelo v redu, ker take babe mam jec rad. Prosim, da me doumevate kot človeka. Meni ni lahko, hude probleme imam, tako rekoč sem majčkeno malo zaskrbljen, pa vendar, kljub temu bom zmeraj trdil in se tako tudi ravnal, ljubite me, dekleta. Kdo je bolj vreden ljubezni kakor osebno jaz? Vidite, to je tisto, kar razveseli srce človekovo. Ljubezen. Magda, hotel sem izreči vulgarno besedo, namreč, a greš fukat. Tepec sem in se tega tudi zavedam, a kljub temu ponavljam že izrečeno: Magda, si toliko pogodna, da bi šla zdajle z mano fukat v shrambo? Oprosti, ker se izražam direktno, e, to ja volim, direktno, dakle, idemo direktno. Vidite, punce, takole je, upam, da se dojemamo. Situacija je taka, stoji pa tko.

VSI: */Od znotraj./* Bravo, Pavle! Opiči ga! Kurac, mal je mankal. Vasja Kruh! To je beseda! Vasja Kruh! ~~Lebena~~ Mater, Vasja je Vasja! Kruh je Kruh! Ni debate! Doktor, zdravnik naše fuzbalske reprezentance! Kruh! Ajde, Tiganj!

UPRAVNIK: Magda, nekaj bi te rad vprašal.

MAGDA: Franta, ker povej.

UPRAVNIK: Kaj povej, kaj povej. Nič povej, ampak, a bi ti bila do te mere pogodna, da bi šla z mano v shrambo. Nikdar in nikoli nočem tega osebno poudarjati, pa vendar, mar ti nisem zrihtal vseh možnih operacij? Ali bi ti v zameno rada šla z mano v shrambo - vprašam? Gospodična, dovolite, vas še

ne poznam, ste novi? Me veseli, Franta Poglajen je moje ime, dobil sem tri bajte in hotel, denacionalizacija, me kapirate? Vse je moje. Če ste tako prijazni in se slečete?

MAGDA: Franta, to je moja nečakinja!

UPRAVNIK: Prima, prima ...

MAGDA: In poleg tega je mrtva, me razumeš, Franta!?

UPRAVNIK: Super, super, še lepše. Gospodična, dovolite me, da se izrazim. Moje ime je Franta. Dobil sem tri bajte in hotel, zdaj pa, primojdunaj, ne vem, kaj bi. Vidite, takole je. To je vse resnica. Ste pogodni do te mere, da bi šli z mano v shrambo?

JOHANCA: Franta, nehaj!

UPRAVNIK: Dobro, v redu, a greš ti z mano v shrambo?

JOHANCA: Franta, če greva jaz in teta, to še ne pomeni, da lahko dobiš vsako! To je moja sestra! Pred dvaintridesetimi leti je umrla.

UPRAVNIK: Ne, a res? Perfektno! Take imamo radi. Gospodična, prosim, da se slečete. Slecite se.

MAGDA: Franta, a si ti človek ali štor?! Kako moreš govoriti take nebuloznosti!?

UPRAVNIK: Magda, pojdi z mano v shrambo, to je vse, kar ti lahko rečem. Poljubi me in pojdi, pojdi!

MAGDA: Dobro, v redu, Franta, Johanca, grem z njim, nima smisla, da se drkamo ...

JOHANCA: Ampak, tekma je, teta ...

MAGDA: Pa naj bo.

UPRAVNIK: Magda, ti si tako strašansko lepa, ja, lepa si. Pojdi, muca moja, greva v shrambo.

MAGDA: Prav.

/Odideta v shrambo./

JOHANCA: Kaj me gledaš, Karlinca? Vsakdo enkrat izgubi nedolžnost.

/Iz shrambe se zasliši rjojenje./

KARLINCA: Kaj je to?

JOHANCA: Porivata pač, kaj pa si mislila?

KARLINCA: Ampak, takole, s takimi kriki ...

JOHANCA: Franta je tak tip.

/Rjojenje iz shrambe./

KARLINCA: To je grozno, grozno ...

JOHANCA: Nič posebnega, tako je skoraj zmeraj, odvisno, v kakšni formi je

...

KARLINCA: Koliko pa je star?

JOHANCA: Sto dve leti.

KARLINCA: Ne, je to mogoče?

/Rjovenje iz shrambe./

JOHANCA: Je, je, to je res, to je resnica, Karlinca!

KARLINCA: Kaj?!

JOHANCA: Res je! Res je!

KARLINCA: Kaj?

DR. KEGLER: Tiho! Samo enega, da sem slišal! Tiho! Enega samega, da sem slišal!

/Dr. Kegler pride iz sobe in obstane ob naslanjaču./

Tiho, sem rekel! A zdaj ga bo str bab e drale! Zelo dobro vas poznam!

Nesrečnice, mar ne veste, da me ljubite, ker sem slaboumen?

ŽUPNIK: Tiho! Te ni sram, Štefan?! Mar te ni sram?!

DR. KEGLER: Ne, nikdar!

ŽUPNIK: Tiho, prasica! ~~I fuck you the mather of the shit.~~

DR. KEGLER: Tiho! Ti si kriv za vse!

ŽUPNIK: Nikdar! Nikdar!

DR. KEGLER: Tiho! Boš priznal ali ne?!

ŽUPNIK: Nikdar! Nikdar!

DR. KEGLER: V tem primeru se nimamo več kaj pogovarjati, človek je nedolžen.

/Iz sobe pride Janko./

JANKO: O, punce, kako ste, pet ena smo izgubili, ampak v drugi tekmi smo pa Kitajce na penale zjebal.

/Rjojenje iz shrambe./

ŽUPNIK: Kaj je to, kaj se dogaja?

/Pride v kuhinjo./

Kakšno rjojenje je to? Kdo razgraja v shrambi?

JANKO: Saj je res, jebela cesta uglajena, kdo pa razgraja v shrambi?

ŽUPNIK: Kje je shramba?! Kdo razgraja v shrambi?

/Rjojenje iz shrambe./

ŽUPNIK: Saj to je neverjetno, kdo si to dovoli!? Mitja! Pridi sem!

/Iz sobe pride Mitja./

Kaj je zdaj to, Mitja? Ali nimaš niti toliko kulture, da bi preprečil surovo, prostaško in umazano razgrajanje v shrambi? Prosim, da se mi vsi ~~pokoravate~~ pokorite, ker sem edini, ki je moralen med vami. Res je, zaklal sem kaplana, to drži, res je, ukradel sem šeststo tisoč dinarjev in jih zapil v bordelih, res je, živel sem s ponarejeno identiteto, maševal in spovedoval, vse to je res, a kljub temu ostajam in bom venomer predvsem humano človeško bitje!

/Rjojenje iz shrambe./

Dosti je tega rjojenja!

/Tedaj iz shrambe plane vesoljska pošast in odgrizne Mitji glavo ter pobegne./

JANKO: Mitja! O, Bog ...

JOHANCA: Jeeeezus! Shramba je čisto krvava! Pošast je pojedla teto in
upravnika pokopališča, ~~nekdanjega~~ nekdanjega!

ŽUPNIK: In zdaj je odgriznila glavo Mitji!

DR. KEGLER: Sedanjemu upravniku pokopališča!

ŽUPNIK: Vse je popolnoma jasno! Tukaj je Sveto pismo, poglejte tale pasus
... In ko se dopolni tisoč let, bo izpuščen satan iz svoje ječe. In prišel bo ven,
da bi zapeljal narode, ki so na štirih koncih zemlje, Goga in Magoga, da bi jih
zbral na vojsko. Me dojemate, kaj to pomeni? Pošast je prišla!

/Kuhinja je taka kot prej Župnik in Riko sredi debate./

ŽUPNIK: Riko, jaz sem umazana, pokvarjena baraba, ki je v semenišču ukradla šeststo tisoč dinarjev in jih zapila v bordelih, a kljub temu ti lahko zagotovim, Evrope brez krščanstva ni!

RIKO: Dovolite mi, da vam citiram Stephena Hawkinga, v Delu je njegov poljudnoznanstveni članek. V splošni teoriji relativnosti prostor in čas ne obstajata neodvisno od vesolja, ali drug od drugega. Določena sta z meritvami znotraj vesolja, kot je na primer štetje števila nihajev kvarčnega kristala v uri itd. Vidite, to je tisto, gospod župnik! Jaz bolj verjamem v kvarčni kristal kakor pa v Devico Marijo, arhangela Gabrijela in vse svetnike, čeprav dejansko pojma nimam, kaj kvarčni kristal sploh je.

ŽUPNIK: Riko, Bog je večji in hkrati manjši od kvarčnega kristala, zato, ker je docela neviden.

RIKO: Kaj pa avion? Kaj pa podmornica? Vlak? Traktor? Vesoljska raketa? Nenazadnje nuklearna bomba? Mar si nismo ravno mi vsega tega izmislili? O, jaz nisem neumen, veste, jaz sem prebral Sveto pismo od začetka do konca. Kača, najbolj modra med živalmi, nas je zapeljala in mi smo postali Bogu enaki, postali smo znanstveniki, ki lahko naredijo človeka v epruveti, ali pa katerokoli žival ali rastlino, da, mi lahko naredimo celo nebo, prosim, ali ni Eduard Teller že povsem razdelal idejo, kako bi lahko z nekaj raketami spremenili orbito Lune? Mi smo sposobni za vse!

ŽUPNIK: Riko, ne morem verjeti, da resno razmišljaš o teh rečeh.

RIKO: ~~Zakaj ne?~~ Kako to mislite?

ŽUPNIK: Saj si vendar v najlepših letih, petdesetih, kot poje narodnozabavna muzika. Zdajle bi moral smučati s kakšno punco na Krvavcu, ne pa, da se ukvarjaš z rečmi, ki so ti tuje in ki jih še razumeš ne.

RIKO: Gospod župnik, zdi se mi, da sem padel v menopavzo.

ŽUPNIK: Kaj pa trobezljaš, Riko?

RIKO: Gospod župnik, Johanca me je prepričala. Ženske so pač bolj inteligentne kot moški, najprej jim usoda dodeli mesečno perilo, zatem je na vrsti rojevanje otroka, ali cele serije otrok, na koncu pa so obdarjene še z meno pavzo. Z Johanco sva se ljubila v rajju, ob zeleni reki, na travniku, posutem z rožami, okrog naju so letali kačji pastirji, nad nama sončno, modro nebo, da, prečastiti, zdelo se mi je, da sam Bog iz nevidnih višav podpira in varuje najino ljubezen.

ŽUPNIK: In kaj je bilo potem?

RIKO: Na vsem lepem je začela govoriti zelo čudno.

ŽUPNIK: Čudno?

RIKO: Riko, jaz sem stara sedeminštirideset let, je rekla nenadoma in me gledala s spominčicami v očeh. Prej ni nikdar govorila, koliko je stara! Se slišiva in vidiva, je zmeraj govorila. Zdaj pa se vidiva vse manj in tudi slišiva se ne. Vem, k Adolphusu se vrača, zaradi sina, saj to mi je razumljivo.

ŽUPNIK: In kaj boš zdaj?

RIKO: Delal bom, nov džob sem si našel.

ŽUPNIK: Kje pa?

RIKO: Pristopil sem k znanstvenim redukcionistom.

ŽUPNIK: H komu?

/S treskom se odprejo vrata shrambe in ven pridejo Atanas, upokojena policista Fonzi in Piki, Adolphus in Johanca, Janko, Lojze, upokojeni železničar, dr. Kegler, Mark, Karlinca in Jožko, vsi v astronautskih oblekah./

ATANAS: K nam!

ASTRONAVTI: Živel Galileo!

ATANAS: Kaj pa ti misliš, Štefan Škerjanec, s kom da imaš opravka? Mi smo znanstveni redukcionisti! Sedem veličastnih nas je na svetu in med njimi sem tudi osebno jaz! Nas ne zanima nobena vlada, nikakršen narod in podobne zaostale, starodavne oslarije. Mi smo mi. Jaz sem osebno kloniral slona, kamelo, opico in človeka. Vse jih imam shranjene v znanstvenem laboratoriju. Jaz sem doktor, pardon, pomota, doktor je doktor Mirko Kegler tukaj, on klonira, jaz pa z vrhovno inteligenco, ki mi je od univerzuma dana, reagiram potek dogajanja od vesoljnega poka naprej in nazaj. Si bral Doktorja Jojbolija, nekega ruskega pisatelja? Se spominjaš živali, ki se ji je reklo Naprej-Nazaj? To sem jaz, to smo mi, znanstveni redukcionisti. Sedajle se bo začela drugačna pesem, prijateljice in prijatelji. Zadosti so pretrpeli

znanstveniki z Inštituta Jožef Stefan, če pustimo vse druge kontinente, koder znanstveniki širom sveta živijo in vegetirajo. Da, vegetirajo! Zato, ker so vlade, slaboumne vlade, drugače jim ne morem reči, oprostite izrazu, te vlade, torej, so šle in podpirale športnike in umetnike! Po vseh tistih časopisih slike, fotografije torej, športnikov in umetnikov. Od zdaj naprej bodo po časopisih samo še fotografije znanstvenikov! Umetnika in športnika nočem videti niti enega! Enako velja za religiozne voditelje. Religioznih voditeljev več ne bo! Vse religiozne knjige bomo sežgali! In ravno tako vse umetniške knjige, romane, drame, pesmi in podobne oslarije. Saj je vendar vsakemu znanstveniku, ki kolikor toliko obvlada Pitagorov izrek, popolnoma jasno, da so vsi športniki in umetniki slaboumni. Film, radio in televizija bodo prepovedani. Me zanima, kako se bodo potem ljudje znašli, hahaha! Mi ne potrebujemo Akademije za umetnost, niti za filozofijo ne, ker ti prasci, filozofi, oprostite, zaničujejo znanost, še posebej prijatelj Nietzsche. Nietzscheja nočem več videti, ker je slaboumen, kar je bilo že v devetnajstem stoletju znanstveno dokazano.

ASTRONAVTI: Živel Galileo!

ATANAS: Tako je, živel Galileo! Odslej bomo podpirali samo še amaterski šport, ljudje se bodo lahko s športom ukvarjali zgolj rekreativno, a nikdar, ponavljam, nikdar ne bo smela biti v časopisu fotografija športnika, kakor da je nekakšen zvezdnik! Isto velja za filmske igralce in podobno branžo.

Zvezdniki bodo samo tisti, ki jim zvezde po pravici pripadajo, to pa so edino

znanstveni redukcionisti! Vsi ljudje bodo v nadomestilo za romane, radio, film in televizijo dobili teleskope, in, to vam garantiram, ti teleskopi bodo vrhunski, Galileo bi si vse prste obliznil, če bi imel tak teleskop. Ljudje bodo morali vstajati po sledečem vrstnem redu. Najprej ob pol dveh zjutraj. Deviza bo: opazuj s teleskopom zvezdnato nebo, seznanj se z Marsom, Venero, Jupitrom in mlečno cesto, zavedi se, da je nad tabo Vsemirje! O nadaljnjem vrstnem redu bom govoril nekoliko kasneje.

ASTRONAVTI: Živel Galileo!

ŽUPNIK. Človek božji, mar se ne zavedaš, da novodobna znanost obstaja komaj malo več kot dve stoletji, se pravi od odkritja planeta Urana dalje? Koliko časa traja Sveto Psmo, človek božji? Najmanj tri tisoč let! Komu boš dal prednost, kdo si zasluži večjo pozornost? Bog ali znanje? Mar res ne doumeš, da je Bog vsemogočen, ti pa, z vsem znanjem, ki ga premoreš, kvečjemu njegov posnetek? Mar res ne vidiš Boga v soncu, na reki in v morju, na vrhovih planin in v svojem srcu? Še enkrat ponavljam – vsakdo ima odrešenika v svojih prsah!

ATANAS: Fonzi! Piki! Ali imata električne aparatke za mučenje človeka po človeku pripravljene?

FONZI: Normalno, veličastni sedmi prijatelj.

PIKI: Vprašanje je edino, ali hočete Thomasa Alvo Edisona ali bi se raje odločili za Nikolo Teslo?

ATANAS: Pa naj bo enkrat Thomas Alva Edison, da se ne bomo ponavljali.

FONZI: Gremo, prijatelj.

/Primeta župnika pod roke in ga peljeta v sobo./

ATANAS: Naučita ga kozjih molitvic!

ASTRONAVTI: Živel Galileo!

ATANAS: Prijateljice, prijatelji. Odslej ne bo več zakona med moškim in žensko. Vsakdo bo pripadal vsakomur. Nočem več videti pojma mož in žena! Otroke bomo striktno izdelovali v epruvetah! Seksate lahko, to je z velikim veseljem odobreno, a nočem več videti noseče ženske, se dojemamo?

/Iz sobe šelestenje elektrike in strahoten župnikov krik./

In niti enega samega delavca nočem več videti! Hočem samo računalničarje, hočem ljudi, ki se ne dotikajo zemlje s svojimi umazanimi prsti, hočem ljudi, ki jih duh vodi v nebo, čez stratosfero, v vsemirje!

/Strahoten župnikov krik iz sobe./

UP. POL. FONZI: A boš? A boš? */Rečeno od zunaj./*

ŽUPNIK: Bom, bom, bom! */Rečeno od zunaj./*

UP. POL. PIKI: Še enkrat povej! */Rečeno od zunaj./*

ŽUPNIK: Bom! Bom! Bom!

ATANAS: Še nekaj bi rad poudaril. Za športnike in umetnike smo že rekli, kako bo z njimi, za znanstvenike in filozofe tudi, še enkrat pa bi rad poudaril, da bo vsakršna religija strogo prepovedana. Iz samostanov bomo naredili astronomske opazovalnice!

/Strahoten župnikov krik iz sobe./

Znanstvenik bo odslej redukcionist, ko jebe planet Zemljo, pojdimo v vsemirje! Pojdimo naprej! Ever onward, ever upward, forever and ever more!

/Strahoten župnikov krik iz sobe./

UP. POL. PIKI: Oprostite, veličastni, namignili ste mi, da ne bomo več uporabljali besed, kot so fuk, kurc, pizda, ipd. */Odzunaj./*

ATANAS: Točno, imaš prav, Piki, vidiš, tudi mene še vedno zanese, to kaže, kako smo še vedno podložni zemeljski gravitaciji, hvala, da si me opozoril.

/Piki privleče napol mrtvega župnika iz sobe, le-ta, župnik torej, ima na sebi prekratko srajčko, primerno za triletnega otroka. Fonzi nosi staniščno školjko in jo postavi na določeno mesto./

UP. POL. FONZI: Prijatelj Atanas, mi smo pripravljani.

ATANAS: Prima. Le začnimo.

/Piki in Fonzi položita župnika z ritjo na školjko in se naglo odmakneta./

ŽUPNIK: Kok šmrđi. Še dobr, da ima mami nov trik.

ATANAS: Zadosti! Še enkrat.

UP. POL. PIKI: Noge iztegni, ko rečeš – kok šmrđi, me razumeš, župnik?

ŽUPNIK: Ja.

~~**UP. POL. FONZI:**~~ Kok šmrđi ... Še dobr, da ma mami nov trik ...

ATANAS: Župnik, si bral Ponižani in razžaljeni od Dostojevskega?

ŽUPNIK: Sem.

ATANAS: Zatisni si nosnici, ko rečeš – kok šmrdi.

UP. POL. PIKI: Dajmo, župnik.

ŽUPNIK: Kok šmrdi ... Še dobr, da ma mami nov trik. Sam prtišneš, pa diši.

ATANAS: Čakaj, prijatelj Fonzi, nisi prav povedal. Ko reče – kok šmrdi, si mora s prsti zatisniti nosnici, a nogici ima še vedno tako rekoč prekrižani pod školjko, ampak, ko reče – sam prtišneš, pa diši, tedaj pa mora z nogicami tako rekoč zadrobencljati od ugodja. Se razumemo, prijateljice in prijatelji?

UP. POL. PIKI: Župnik, si razumel?

ŽUPNIK: Ja.

ADOLPHUS: Pardon, prijatelj Atanas, ali se vam ne zdi, da bi bilo fantastično, ko bi se pojavila še mama.

ATANAS: Mislite?

ADOLPHUS: Seveda, to bi bilo prima. Kaj je prasec? A si se že spet pokakal, mu zavpije, ali pa kaj podobnega?

ATANAS: Pustite me pri miru s to vašo poezijo, Adolphus! Nastavil sem vas za propagandnega mojstra, a dajte mi, prosim vas, mir z vašo slaboumno fantazijo. Dobro, pojdimo že enkrat. Župnik stisne nogici, ne, kaj pa govorim, Fonzi, kako smo rekli?

ŽUPNIK: Kok šmrdi ...

UP. POL. PIKI: Tiho! Nisi na vrsti.

ATANAS: Tako je, gremo še enkrat.

ŽUPNIK: Kok šmrđi ..., še dobr, da ma mami nov trik ...

ATANAS: In zdaj – tralalilalala, muzika, potem pa ...

ŽUPNIK: Sam prtišneš, pa že diši!

ATANAS: Prima, kupljeno!

UP. POL. PIKI: Le še nekaj, župnik. Ko rečeš: pa že diši, moraš zagolčati od ugodja!

ATANAS: Točno! Imaš prav, Piki. Ja, ja, res je to. Golčanja ni bilo, golčanje mi je manjkalo ... Dajmo še enkrat!

ŽUPNIK: Kok šmrđi...

ATANAS: Jebemti sveca, ali znaš izgovarjati ali ne?!

UP. POL. FONZI: Prijatelj Atanas, smo rekli ...

ATANAS: Kako prosim?

UP. POL. FONZI: Smo rekli, da ne bomo rekli jebemti sveca, ker nas ...

ATANAS: Aha, aha, hvala Fonzi. Brez preklinjanja, prosim! Fuk, oprostite, oprostite, živci, živci ... Tiho! Gremo še enkrat!

ŽUPNIK: Kok šmrđi ...Še dobr, da ma mami nov trik ...

VSI: Tralililalala!

ŽUPNIK: Šam prišneš, pa že diši!

ATANAS: Bravo! Perfektno! Kupljeno!

MARK: Pardon, prijatelj Atanas, šam je rekel.

ATANAS: Kako?

MARK: Šam je rekel.

KARLINCA: Res je rekel šam.

ATANAS: Kakšen šam, kdo je rekel šam?

LOJZE: Župnik. Šam je rekel.

ATANAS: Fonzi, kdo je rekel šam?

ADOLPHUS: Ni rekel samo šam, ampak je rekel šam prišneš pa že diši!

ATANAS: Kaj?! Zakaj mi tega nihče ne pove?! Ali sem jaz za vas idiot?!

/Gre počasi do župnika./

Poslušaj, župnik, tvoj oče mi je rekel, da te lahko pritegnem, če me ne boš ubogal. Ali me boš ti ubogal ali ne? Kakšen šam?! Ti bom jaz dal šamšnito!

ŽELEZNIČAR: Tara-tara-tara!

ATANAS: Gremo še enkrat!

ŽUPNIK: Kok šmrdi ... Še dobr, da ma mami nov trik ...

VSI: Tralalitalala!

ŽUPNIK: Sam prišneš, pa že diši!

ATANAS: Ja, jebenti mater u pizdo, a boš ti men reku prtišneš, al boš zg ...

UP. POL. PIKI: Prtišneš!

ATANAS: Fantje, jest mam te zajebancije dost! A vi mene mislste drkat u glavo al kuga?!

ADOLPHUS: Prijatelj Atanas, ne tako, saj je vse v redu, ljudje so pač majčkeno malo živčni, vedo, kaj jih čaka ...

JOHANCA: Res je to, res, prijatelj Atanas, vsi skupaj smo živčni, ker gremo v vesolje.

ATANAS: V vesolje? V kakšno vesolje?

ADOLPHUS: Upokojeni železničar, ali ti lahko poveš veličastnemu prijatelju?

ŽELEZNIČAR: Gospod prijatelj Atanas, verjetno me ne poznate, jaz sem bil postajenačelnik na državni železnici, takrat, ko ~~se je~~^{ste} zaprli doktorja Keglerja in župnika oziroma ste ju dali na prisilno delo.

ATANAS: Čakajte, Fonzi, kdo je ta človek?

UP. POL FONZI: Nimam pojma, veličastnih sedem, prijatelj, pardon ...

ATANAS: Smo rekli, da je preteklost za nas eno in isto kot prihodnost!? Kje je vesoljska raketa?! Ever onward, ever upward, for ever and ever more!

Naredili bomo pašnike v Sahari! Zelo preprosto. Z zamislijo Edvarda

Thellerja bomo spremenili orbito lune in imeli pašnike v, torej, sredi Sahare!

Jedli bomo kobilice, ker nas bodo prav gotovo napadale! To bo naša prehrana

– kobile! Pardon, kobilice, o, Jezus, pomagaj mi ... Pardon, zaneslo me je, ni

religije, religija je pokončana! Jaz, veličastnih sedem, prijatelj in brat, bom

pobil z atomsko bombo katerikoli narod, ki se mi bo zoperstavljal! Tristo,

petsto, šeststo, sedemsto milijonov! Kje je raketa?! Dajte mi raketo! Brž, ko se

zagradiš za bilko, tedaj si se že zagrabil za glorijsko tega sveta. Človek hoče biti mogočen.

MARK: Da, da, res je to, človek hoče biti mogočen.

RIKO: Res, je to, res.

KARLINCA: Lepo je povedal.

ATANAS: Poslušajte, Adolphus, ali imate kakšen joint?

ADOLPHUS: Popolnoma plonk sem, a če hočete, imam tu Ashewood fine old brandy in piksno Zlatoroga.

ATANAS: Dajte mi oboje. A gremo potem na Metelkovo?

ADOLPHUS: Sodite?

ATANAS: Kaj pa vem, jutri ob pol dvanajstih sem zmenjen pri zobozdravnici, nove zgornje zobe bom dobil, veste, zdaj pa ne vem, bojim se, da se ne bi preveč zadržal na Metelkovi, konec koncev gremo le v veselje ...

JOHANCA: Ah, kaj se boste bali ...

ATANAS: Točno, točno ...

DR. KEGLER: Štefan, razumi me, meni je Atanas vsevišnji, ali, pardon ...

RIKO: Veličastni, veličastni, sedem veličastnih ...

DR. KEGLER: Obljubil mi je, da bom v kontrauniverzumu, v črni luknji, že spet srečal mojo, svojo, saj ne vem, kako se reče, mojo, mojo Magdo.

JOHANCA: Ata, ne sekiraj se.

KARLINCA: Ata, vse bo še v redu!

LOJZE: To ste pa lahko brez skrbi, gospod dr. Kegler, da bo še vse v popolnem redu, to pa res, brez skrbi, ~~madona, porkefiks, jebela cesta uglajena~~

DR. KEGLER: Veste, dekleta in fantje, ljubil sem jo. Ni večjega na tem svetu, ni lepšega, kakor je ljubezen. Oprostite mi, mogoče sem starokopiten, a jaz druge besede ne najdem. Ljubezen je zame vse.

/Kuhinja je zdaj spremenjena v astronavska raketo, ki pluje po vesolju./

VSI: You are my love, the bright star of the morning, shining like a herald of new day ...

JANKO: Ancora una volta, prego.

VSI: You are my love, the bright star of the morning, shining like a herald of new day ...

LOJZE: Pažalsta, tvarišči, davaj!

VSI: You are my love, the bright star of the morning, shining like a herald of new day ...

RIKO: Ajmo još jednom, momci, mnogo mi se sviđa ova pesma, ~~u pička~~
~~maternice~~

VSI: You my, čekaj malo, nije tako ...

ŽUPNIK: You are my love, the bright star of the morning, shining like a herald of new day ...

DR. KEGLER: Eviva Espagna!

VSI: Viva Mexico!

JOHANCA: Musojama!

VSI: Je t'aime!

MARK: Težka bo, težka bo ... Ne vem, slabe občutke imam, namreč, rojen sem v Beogradu in zdaj, ko gledam sojenje Slobodanu Miloševiću, lahko rečem samo nekaj. Mene so v Beogradu klicali Slovenac, ker sem pač res

Slovenec. Ampak vendarle, rad bi na tem mestu rekel, da se je Slobodan Milošević branil dostojanstveno. Vidite, to pa je tisto, kjer se kaže povezanost med bratskimi slovanskimi narodi. Čutiti jo je. So razlike, so boji, so huda nasprotja, a vendar na Poljskem, potem, kje sem še bil, v Črni gori, fantje oprostite, dekleta, da sem najprej imenoval fante, meni je zo- pardon, z vsem dolžnim spoštovanjem, doktorosa medicine, za katero lahko rečem, da me je pretresla, kakor te pretrese velika mogočna ljubezen do ženske, ki ti je pripravljena pomagati. Ženske, zmeraj sem vas ljubil in zmeraj vas bom, do zadnjega diha, ah, dajmo še malo sturm und drang, saj jaz sem to, jaz ljubim ljudi, meni so ravnokar odobrili zobe, s prekrasno, trdno in vzvišeno roko, gospe. Njenega imena le zato ne povem, ker čutim, da je globoko, iskreno in pošteno skromna, doktorosa Joža Lambergar. Naredila mi je zobe, hvala, še enkrat, hvala vam, gospa, hvala, lady madona.

KARLINCA: Lepo si to povedal, Mark. Spet sem te vzljubila. Bi rad, Mark, črnolasec moj, da bi se spet poročila?

MARK: Sedajle ti povem, Karlinca, moja ljubezen je večna, kakor je večni Bog. Ti si moja, jaz sem tvoj.

VSI: You are my love, the bright star of the morning, shining like a herald of new day ...

RIKO: A gremo nazaj na Zemljo?

VSI: A gremo nazaj na Zemljo?

RIKO: A gremo nazaj med ljudi?

LOJZE: Kje, kje si ti, kje si, ljubezen moja, ti si v srcu, ki nikdar ne ihti ...

VSI: Kobajagi ...

LOJZE: Dobro, pa kobajagi ...

VSI: Kobajagi, kobajagi – jagi – kobajagi, kobajagi, kobajagi ...

LOJZE: Kobajagi ...Kobajaaagii, **KOBAJAGI, KOBAJAGI.**

ADOLPHUS: Nemojte slučajno da ne znate da je moja ljubav do Beograda neizmerna, kako što je to ljubav deteta koje se tamo rodilo. Ja nikad ne mogu da zaboravim Čuburu, nikad Gospodar Jevremovu broj sedamnaest. Jesmo se čuli? Dali se mi čujemo? Dali mene neko čuje?

VSI: Jeste, kako da ne?!

JOŽKO: Čuje te Bog lično!

VSI: Za koga pišeš? Dali za sebe il' za Boga!

ADOLPHUS: Bože, pomoz! Bože, pomoz!

MARK: Še enkrat bi rad poudaril neverjetno človeško beau gest doktoresa Jože Lambergar. Naredila mi je zobe. Me dojemate, jaz grem jutri lahko na čevapčice, sa kajmakom, i, moliću još one papričice, da mi dadnete, znate već koje ...

DR. KEGLER: Rojen sem v Beogradu.

JOŽKO: Tudi jaz sem rojen v Beogradu.

LOJZE: Ah, meni se ne ljubi gledati nazaj, mene ne zanima, kdo je kdo, jaz sem rojen v Beogradu.

JOHANCA: Prosim te, Adolphus, a nam poveš Buckota?

ADOLPHUS: Kaj pa vem, Johanca, se ti zdi primerno?

JOHANCA: Adolphus, jaz pa tega Buckota zmeraj rada poslušam, res, desetkrat sem ga že poslušala, ampak, evo, še enkrat bi ga rada slišala.

ŽUPNIK: Adolphus, dajte, prosim vas.

RIKO: Adolphus, kurac, daj povej Buckota, no.

KARLINCA: Adolphus, daj, ker te imajo ljudje radi, res, daj, povej.

MAGDA: */Pride ko duh iz nebes./*

Adolphus, Buckota daj. Ne razmišljaj, Buckota daj.

VSI: Buckota, Buckota!

ADOLPHUS: No, dobro, bom pa povedal. Živelimo v Beogradu, na Čuburi, Šumatovačka, broj 28. V določenem momentu, jaz ne vem, kaj ji je bilo, se moja mama vrže na tla in se dela, da je mrtva. Interesantno. Jaz jo gledam, in, ne vem, ali je to konstantna hudobija v mojem srcu ali Božji namig, krako in malo sem vzel iz predala kuhovnico in jo začel pretepati po zadnjici. Predstavljajte si, ona je ležala na tleh in trmasto vztrajala, a jaz sem jo neusmiljeno pretepal, dokler ni bila v nekem trenutku prisiljena vstati in izreči strahotne besede: Zakaj te nisem rajši vrgla v Savo, kot mačko, ko si se rodil? To me je seveda prizadelo, šel sem v shrambo in se poscal, prav res, kakor mačka, poleg tega vam lahko iskreno povem, da sem rojen v znamenju mačke. Mama pride v shrambo, zagleda scanje, pobesni, mi na štil metle, polomljen štil metle, zaveže culico, notri da dva kosa kruha in mi z ostrim, neusmiljeno ostrim glasom reče: Beži od doma! Mene je prizadelo. Odšel sem

iz stanovanja, s strahotnim občutkom, da sem izobčen, pregnan iz Raja. Pridem na ulico, tam pa se že igrajo Neša, Mića, Mladja i Boško. Šta je, Bucko, zašto si uplakan? Oterala me mama od kuće! Šta! Oterala te mama od kuće!? Ma nemoj? A de ćeš sad? Idem pravo. In, grem jaz, hodim po prelepi čuburski kaldrmi, ki je danes ni več, ni je, jebela cesta uglajena, bil sem tam, Čubura, Šumatovačka je danes asfaltirana, kot Škofja Loka. Okna se odpirajo, saj veste, v Beogradu, tiste čase, na Čuburi, so bile hiše majhne, večinoma pritlične, če je človek gledal skozi okno, te je videl tako rekoč direktno v ksiht. Šta je, deco, vprašujejo vsi, ki so imeli navado kaditi cigarete in gledati skozi okno, šta se dešava. Šta je, deco? Oterala mama Bucka od kuće! Šta?! Pa to je nezamislivo! To ona majorica, ona Slovenka, jesi video kako su gadne, oterala dete od kuće! Pa to je prosto nemoguće. Tedaj se zgodi nekaj popolnoma razumljivega. Kaj takega je za Beograd strahota. Da ena mama, ena ženska, otera dete od kuće! Vsa okna po ulici se začnejo odpirati. Deco, šta se desilo? Oterala mama Bucka od kuće! Okrog mene se nabere dečurlija iz cele ulice. Bucko, šta ti je, šta ti se desilo? Oterala me mama od kuće. Ma nemoj, a u pičku materinu, oterala te mama od kuće?! Au, jebi ga ... Gremo naprej, za mano že najmanj sto otrok, jaz hodim s culico na rami, na tistem metlinem štilu, hodim, oni vsi hodijo za mano, ne vem, kaj mi je bilo, ampak hodil sem, se mi zdi, kakor pač človek skozi življenje hodi, oterala te mama od kuće. Ni doma za človeka. Zemlja je samotni planet, samo su Mića, Neša, Mladja i Boško. I – Boga mi – Verica. Jedna divna devojčica. Verica se zvala.

Verice, Verice, de si mi sad, šta mi radiš, ljubavi moja? E, Verice, Verice moja, daleko sam ja sad, negde u univerzumu, pišem drame i tako dalje ...

Hodimo mi, jaz na čelu, s culico na rami, po Šumatovački, če dovolite, da se ono kako Slovenac še malo po slovenački izrazim, vzdolž Šumatovačke hodimo, nakar se zgodi nekaj strahotnega. Na koncu ulice, na koncu kaldrme, se pojavi moj oče, v uniformi majorja JNA, ^{zmermo} ~~popolnoma~~ nabasan, dobro, razumite me, da ga imam rad kot človeka, še danes, on ni zame nikdar mrtev, oče je oče, major JNA, u ono vreme, dolazi dakle on, e, lepše ću srpski, da vam kažem, otac je otac, a majka je majka! Žena je žena, a dete je dete!

No, oče me zagleda in ostrmi. Bučko, kaj pa delaš?! On mi je zmeraj govoril Bučko, v si v ulici so me klicali Bucko, ker sem bil debelušen, a oče, kakor da bi me hotel naučiti svojega maternega jezika, me je vedno klical Bučko.

Bučko, kaj delaš tukaj, kaj se je zgodilo? Jaz pa, tisti trenutek sem kratko in malo pozabil na slovenski jezik in sem mu gladko odvrnil: Oterala me mama od kuće! Kaj?! Pojdimo nazaj! In gremo mi zdaj vsi skupaj nazaj po čuburski kaldrmi, po prelepi Šumatovački, sto otrok hodi za mano in očetom, okna se odpirajo, oče ima oficirsko kapo majčkeno malo postrani, ker se ga je pred tem korektno našel u gostionici Kod Micka, okna se odpirajo, ženske v šlafrokih se trumoma zbirajo, šta je deco, šta se desilo? Oterala mama Bucka od kuće!

/Župnik se usede na straniščno školjko./

ŽUPNIK: Kok šmrdi ... Še dobr, da ma mami nov trik ... Sam prtisneš, pa že diši.

JANKO: Prima, župnik, perfektno!

ŽUPNIK: Jaz sem svinja! Mar ne veste, da sem bil prejle v trgovini, še malo pred tem sem padel na tla, tako da so me odpeljali v Klinični center, v trgovini pa mi je prodajalka rekla, da sem nesramen. Čemu? Ker je pokvarjena! Rum stane 1000 in dva, pardon, tisoč in devet, tako dakle, prosto se oseća, ali, vem to, vem, da rum stane 1099 tolarjev, ona pa je meni rekla, da stane 2000. Slaboumno, da sem se sploh pustil prepričati. Tako da sem zdaj kupil vino.

RIKO: Še dobr, da ma mami nov trik.

DR. KEGLER: Župnik, vi ste navaden umazanec!

ŽUPNIK: Nikdar! Ko jebe tisto prodajalko, ki je, verjemite mi, navadna prasica! Prijatelji, ljudje, rad bi vam povedal nekaj zelo lepega. Umazanec sem. Čemu? Ker sem pokvarjen. Jaz? Nikdar! Sedajle vam bom povedal še nekaj. Moje ime sploh ni Štefan Škerjanc, temveč Emil Filišič. V življenju nikdar nisem bil župnik. In tudi vse druge osebe so izmišljene. Sploh, vobče, niti ena sama oseba ni resnična, ker se, upam, tudi zelo lepo vidi. In vendar, tu se vidi, kako človeka prevzema nekaj, kar ni nič drugega kot optimizem, vera. Človek kratko in malo ne more vzdržati v stanju navadne pokvarjene umazanosti, temveč čuti, da lahko stori veliko, veliko več. Prosim, ali mi je

sosed Janko dal tisoč tolarjev? Da! Že to je veliko. Če je tista prodajalka smatrala, da sem prasica, ker imam slučajno razbit nos, to še ne pomeni, da sem slab človek. Upam, da se dojemamo.

Jaz naj bi bil torej tako rekoč nekakšen kriminallec? Jaz sem ubil Borisa Rančigaja? Prosim. Kje imate dokaze? Kdaj? Kako? Poleg tega mi prodajalka ne bo govorila, da sem pokvarjen, ker imam slučajno razbit nos, ker sem slučajno padel na tla, ker sem popival in poleg tega kadil nekakšna mamila, pojma nimam kakšna, ker se na to ne spoznam. Upam, da se dojemamo.

Prodajalka je pol leta v tej trgovini, jaz pa v to trgovino zahajam že 39 let!

Prosim, toliko. Meni ni do šale. Še nekaj bi vam rad povedal. Svinja sem.

Moja mama stoji ob oknu in ima izjemno slab občutek, ker sem si od soseda Janka izposodil tisoč tolarjev. Prosim vas, mar sem zaradi tega že pokvarjene?

Ne, nikdar. Nikdar. Jaz ne vem.. Jaz kakšnih posebnih dokazov nimam, a vendar se mi zdi, da me človeški rod do zdaj še ni obtoževal, da sem težka prasica, mogoče to ni bilo ravno lepo ... Zdajle, vidite pa sem mahoma nekaj doumel. Za logiko gre. Brez logosa, brez logike, kot sem se že prej izrazil, kratko in malo ne gre. Treba je imeti logiko. Jaz osebno se na logiko sicer požvižgam, ker sem navadna umazana pokvarjena baraba – a čemu? Sem kriv sam ali je kriva družba? Prosim, toliko, da ne bom preveč govoril.

JOHANCA: Hvala lepa župnik, slišali smo, kar ste imeli povedati.

ŽUPNIK: Hvala tudi vam, Johanca.

JOHANCA: Hvala vam.

ŽUPNIK: Hvala lepa.

JOHANCA: Prosim, ni za kaj.

ŽUPNIK: Prosim, boste rekli, da sem svinja, bi to radi rekli!?

JOHANCA: Nikdar.

ŽUPNIK: Sodite torej, da sem pokvarjenec?

JOHANCA: Tega nisem rekla.

ŽUPNIK: You are my love, the bright star of the morning, , shining like
herald of new day ...

JOHANCA: I dont love you any more.

ŽUPNIK: Aha. Zelo lepo, zelo kulturno. To pomeni, da vi, osebno vi, gospa
tožilka, sodite, da sem navaden umazan prasec, nevreden človeškega življenja
in pokvarjen do umazanosti?!

/Zvonec na vratih./

KARLINCA: Kdo pa je zdaj to?

ŽUPNIK: Jožko, a greš pogledat?

JOŽKO: Takoj, prečastiti.

/Odide in se vrne s Tonetom./

Pismo, Tone je prišel.

ADOLPHUS: Tone!?

TONE: O, Živjo, Adolphus.

ADOLPHUS: O, Tone, Tone, Tone ... Mar ne veš, kako sem trpel, ko sem te
po nesrečnem slučaju vrgel skozi okno? Si tedaj umrl?

TONE: Kajpada, gladko. Padel sem na glavo in si raztreščil možgane, da so se mi razbrizgali po tleh.

ADOLPHUS: Tone, oprosti, da te vprašam, kaj pa zdaj delaš tukaj?

TONE. Po Karlinco sem prišel.

ADOLPHUS: Po Karlinco? Čemu?

TONE: Naser jo pogreša.

ADOLPHUS: Naser?

TONE: Kajpada.

ADOLPHUS: Karlica, ne vem, če si slišala, in sploh nočem govoriti, ker vem, da so to intimne stvari, sploh, ne bom več govoril, zato ker sem slaboumen in ne bi rad tukaj nekaj razpredal, oprostite, jaz ne bi rad tukajle nekaj razpredal, temveč bi vam rad direktno povedal sledeče: jaz sem videl Boga. Bog je, Bog obstaja. On se bo venomer zavzemal zame. Se dojemamo? Prima.

JOHANCA: Adolphus, si imel rad Karlinco?

ADOLPHUS: Tvojo sestro? Vedi, da sem ljubil tebe in nikdar te ne bom pozabil, nikdar, ker si v mojem srcu. Ljubil sem te in ljubil te bom, to je popolnoma jasno, upam, da se dojemava, da mi ne bo treba še enkrat razlagati. Me dojemaš? Doumevaš, kaj sem ti hoteo, ono, da povem? Ja te volim. Volim te. Uvek sam te voleo. Ali, molim te, nemoj nikako da se družiš sa Rikom, jer je pokvaren, a prijatelj mi je najbolji.

ŽUPNIK: Upam, da si ne boste slučajno mislili, da vam govorim kot župnik. Jaz sem župnik! Jaz sem umazana pokvarjena baraba, ki je v semenišču ukradla šetsto tisoč dinarjev, a zavedajte se, da sem Božji sin! Nikdar ne boste dočakali, da bi se pred vami umazano slačil!

RIKO: You are my love, the bright star of the morning, shining like a herald of new day ...

DR. KEGLER: Sedajle vam bom nekaj povedal. Veste, čemu je doktor Franc Rode, metropolit slovenske cerkve pošten? Zato, ker pozna Branka Čenčurja in Sašota Jarca! On, kadar prideta k njemu, jima pomaga. In verjetno je to tisto, kar je potrebno, da si ljudje med sabo pomagamo. Vem, sedajle je videti, da smo izgubljeni, dvatisočletno obdobje se je končalo, videti je, da je Jezus izgubljen, pa vendar, sodite, da je res tako? Nikdar! Dokler bo zadnji človek na samotni skali, do takrat bo Jezus v njegovem srcu. Kajti, srce človekovo je mogočno.